

Liahona

**Hvordan rettferdighet
og barmhjertighet frir
oss fra treldom, s. 20**

**Hvordan Guds nåde
virkelig fungerer, s. 42**

**Hva er så storartet med
den store og rommelige
bygningen? s. 48**

**Barn, ditt eksempel
gjør en forskjell, s. 67, 71**





“Men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv.”

Johannes 4:14



BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Hellige i alle tider**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Selvhjulpenhet**

HOVEDARTIKLER

- 18 Mine bønner i takknemlighet**
Av Christie Skrinak
Vår familie trengte virkelig velsignelser. Hvordan kunne jeg være takknemlig i slike prøvelser?
- 20 Guds rettferdighet og barmhjertighet**
Av eldste Jeffrey R. Holland
Hvis vi kan omvende oss fra våre synder og være overbærende med andres synder, vil vår alles levende Fader strekke seg ned til oss for å løfte oss opp.

OMSLAGSSIDEN

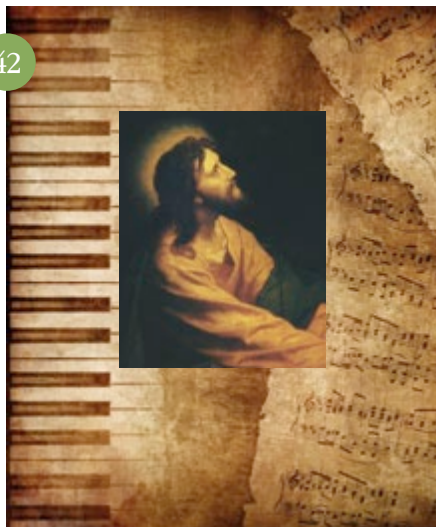
Forsiden: *Det tapte får*, av Newell Convers Wyeth, gjengitt med tillatelse fra Colby College Museum of Art. Siste omslagsside: Foto © Thinkstock. Annen omslagsside: Foto: Chelsea Stark.

- 26 Kristus-lignende barmhjertighet**
Av Randy L. Daybell
Disse beretningene fra Skriftene om Frelserens liv kan lære oss hvordan vi kan være barmhjertige.
- 30 Hvordan blir læren fastsatt?**
Av LaRene Porter Gaunt
Bruk dette flytskjemaet for å forstå mer om hvordan Gud åpenbarer læren til profeter og apostler.
- 32 Dagens unge menn trenger rettskafne forbilder**
Av Hikari Loftus
Etter å ha kommet seg gjennom sin egen turbulente ungdomstid arbeider Todd Sylvester med å nå ut til dagens unge menn.
- 36 Fortsatt en sterk oppfordring**
Av Richard M. Romney
“Familien: En erklæring til verden” fungerer som en frihetens fane i vår tid, og gir klarhet og rettleiding for familier.

AVDELINGER

- 8 Notatbok for aprilkonferansen**
- 10 Hva vi tror på: Prestedømmet må brukes verdig**
- 12 Våre hjem, våre familier: Herren skrek aldri til meg**
Navn ønskes ikke oppgitt
- 14 Evangeliets klassikere: Hva betyr Jesus for oss i dag?**
Av eldste David B. Haight
- 16 Nytt fra Kirken**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Det lengste nadverdsmøtet**
Av Okon Edet Effiong

42



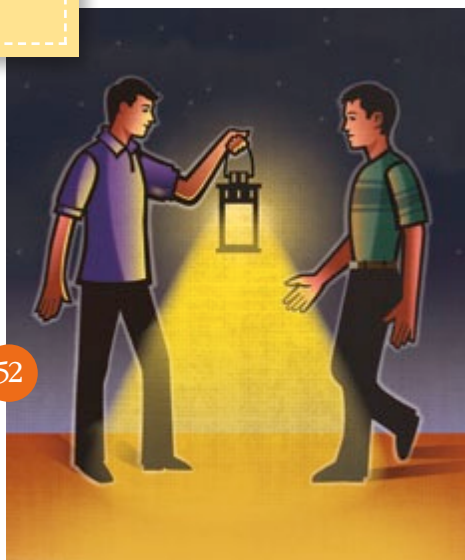
42 Hans nåde er tilstrekkelig

Av Brad Wilcox

Miraklet forbundet med Kristi nåde er ikke bare at vi kan vende tilbake til himmelen, men at vi kan forandre oss slik at vi føler oss hjemme der.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Jesus besøkte folket i Amerika.

52



46 Trinn til lykke

Av eldste D. Todd Christofferson

Når vi forstår hensikten med budene, ønsker vi flere – ikke færre.

48 Hva er så storartet med den store og rommelige bygningen?

Av Dennis C. Gaunt

Den store og rommelige bygningen kan være forlokkende, så hvordan unngår vi den?

52 Vær et lys for dine venner

Av eldste Benjamin De Hoyos

Misjonærarbeid begynner med et godt eksempel.

54 Rett på sak

56 Til styrke for ungdom: Musikkens innflytelse

Av Rosemary M. Wixom

Hva kan mus lære oss om å velge god musikk?

58 En bønn fra hjertet

Av Ma. Consuelo N.

Herrens ord hjalp meg å bli enda mer glad i musikk.

59 Plakat: Start din fremtid

60 Fra misjonsmarken: Gjennom tynne vegger

Av Monica Garcia Adams

Det var ikke bare Soledad som lyttet, Juan hørte på den andre siden av veggen.

62 Lær av levende profeter

Av eldste Neil L. Andersen

Disse fire spørsmålene kan hjelpe deg å følge profeten.

64



64 Skriv det riktig

Av Jan Pinborough

Caras lærer sa at vår himmelske Fader, Jesus Kristus og Den hellige ånd var én person. Hva kunne Cara si?

66 Sang: Jesus er min hyrde

Av Tammy Simister Robinson

67 Trofaste eksempler

Av Jean A. Stevens

Disse Primær-barnas eksempel i Hong Kong hjalp menighetens medlemmer å ha tro til å etterleve evangeliet.

68 På vei vestover: Nauvoo tempel og Carthage fengsel

Av Jennifer Maddy

70 Et spesielt vitne: Hvorfor er det viktig å ha både Bibelen og Mormons bok?

Av eldste L. Tom Perry

71 Jeg valgte det rette

Av Ekene B.

Jeg hadde ikke lyst til å drikke vin, men hva ville skje med familien min hvis jeg ikke gjorde det?

72 Vår side

74 Bring Primær hjem: Jeg vil tjene Gud av hele mitt hjerte, all makt, sinn og styrke

76 For små barn

81 Portrett av en profet: George Albert Smith

RETTELSE

Redaksjonen beklager en feil i "Skriftsted-kort" på side 65-66 i augustnummeret. Skriftstedene for kortet "Når jeg er glad, ..." skulle være: Salmene 118:24; Johannes 13:17 og Alma 26:35. Skriftstedene for kortet "Når jeg trenger mot, ..." skulle være: Daniel 6; 1 Nephi 3:7 og Alma 56:44-48. Korrigererte sider kan skrives ut fra liahona.lds.org.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Produksjonsassistent: Melissa Zenteno

Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkrområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2013 Vol. 77 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.



FOTO: CODY BELL

“Hva er så storartet med den store og rommelige bygningen?” side 48: Les artikkelen sammen med familien. Overvei å spørre om de noen gang har følt seg forlegne for å etterleve Kirkens normer. Du kan fortelle om en gang du følte det slik, og hva du har lært. Drøft forskjellen mellom å si at du *ikke kan* gjøre noe i forhold til å si at du *ikke vil* gjøre noe. Familien kan følge denne skriftstedskjeden for å lære mer om hvordan handlefrihet inngår i Guds plan: Moses 4:1-4; 2 Nephi 2:14-16, 22-27; Josva 24:15; Mosiah 2:41; Lære og pakter 82:10; 130:20-21. Deretter kan dere syng “Velg det rette” (*Salmer*, nr. 131) eller en annen salme om å ta gode valg.

“Skriv det riktig,” side 64, og **“Jeg valgte det rette,”** side 71: Overvei å fortelle hvordan både Cara og Ekene i disse historiene finner måter å stå frem for sannheten på. Dere kan drøfte hva det betyr å “stå som Guds vitner” (Mosiah 18:9). Kom med ideer til hvordan man kan bære vitnesbyrd, og legg en plan for å gjøre det denne uken. Som aktivitet kan familien lese eller gjenfortelle historier fra Skriftene der noen sto som Guds vitner. Deretter kan dere rollespille disse personene. Noen ideer til historier er bl.a. Daniel og vennene hans som nekter å spise usunn mat (Daniel 1), Stefanus som vitner om Jesus Kristus (Apostlenes gjerninger 6-7), og Nephi som oppmuntrer sine brødre til å få tak i platene (1 Nephi 3-4).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Barmhjertighet, 20, 26

Bibelen, 70

Bud, 46, 71

Bønn, 18, 58, 60, 72

Den hellige ånd, 12, 41, 56, 72, 80

Eksempel, 32, 38, 40, 52, 67, 74

Familie, 12, 36

Forvaltning, 80

Frihet, 20

Fysisk form, 54

Handlefrihet, 48

Jesus Kristus, 26, 66, 76

Kirkens historie, 7, 68

Kyskhhet, 54

Lære, 30

Mirakler, 76

Misjonærarbeid, 40, 52, 54, 60

Mormons bok, 70

Motgang, 4, 18, 48, 71

Musikk, 56, 58

Nadverd, 80

Nåde, 42

Omvendelse, 20

Prestedømme, 10

Profeter, 30, 62

Rettferdighet, 20

Selvhjulpenhet, 7

Skriftene, 40, 70

Smith, George Albert, 81

Takknemlighet, 18

Templet, 68

Tiende, 67

Tjeneste, 74

Tro, 39, 72, 76

Utdannelse, 59

Visdomsordet, 71

Vitnesbyrd, 64

Åpenbaring, 30, 62



Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Hellige

I ALLE TIDER



Jeg har barndomsminner fra en del av verden som kunne tjene som et bilde på et postkort for de skiftende årstidene. Hver måned var strålende og fantastisk. På en perfekt vinterdag dekket uberørt snø fjell og bygater. Våren bragte med seg forfriskende regn og en eksplosjon av grønt liv. Sommerens dovne skyer var som et nydelig lerret for en skinnende, sterk sol. Og den spektakulære høsten forvandlet naturen til strålende nyanser i oransje, gult og rødt. Som barn elsket jeg hver årstid, og til denne dag elsker jeg det karakteristiske og unike ved dem alle.

Vi har også forskjellige tider og faser i livet. Noen er varme og gode. Andre er det ikke. Noen av dagene i vårt liv er like vakre som bilder på en kalender. Men det er dager og omstendigheter som forårsaker hjertesorg, og som kan medføre stor fortvilelse, harme og bitterhet.

Jeg er sikker på at vi alle en eller annen gang har tenkt at det ville være flott å bo i et land hvor det bare eksisterer dager med bildeskjønne årstider, og unngå de kjedelige tidene mellom dem.

Men dette er ikke mulig. Det er heller ikke ønskelig.

Når jeg overveier mitt eget liv, er det tydelig at jeg har hatt størst vekst i tunge og vanskelige tider.

Vår allvitende himmelske Fader visste at for at hans barn skulle utvikle seg til det de var ment å bli, ville de trenge å oppleve tider med motgang i løpet av sitt opphold på jorden. Profeten Lehi i Mormons bok sa at uten motgang “kunne ikke rettferdighet tilveiebringes” (2 Nephi 2:11). Det er faktisk livets bitterhet som lar oss forstå, se kontrastene og verdsette det gode (se L&P 29:39; Moses 6:55).

President Brigham Young sa det slik: “Alle intelligente vesener som er blitt kronet med herlighet, udødelighet og evig liv, må gjennom alle ildprøver som det er fastsatt at intelligente vesener må gjennom for å oppnå sin herlighet og opphøyelse. Enhver ulykke som kan komme over dødelige vesener, vil bli tillat ... for å berede dem til å nyte Herrens nærhet... Alle prøvelser og erfaringer dere har vært gjennom, er nødvendige for deres frelse.”¹

Spørsmålet dreier seg ikke om vi kommer til å oppleve tider med motgang, men hvordan vi vil stå imot uværet. Vår store mulighet gjennom livets stadig skiftende tider er å holde fast ved Guds pålitelige ord, for hans rettleiding er ikke bare ment å hjelpe oss å stå imot livets uvær, men også å lede oss gjennom dem. Vår himmelske Fader har gitt sitt ord gjennom sine profeter – dyrebar kunnskap som er ment å lede oss gjennom vanskelige tiders utfordringer



mot det evige livs usigelige glede og strålende lys. Det er en viktig del av livets erfaring å utvikle styrke, mot og integritet til å holde fast ved sannhet og rettferdighet til tross for de vanskeligheter vi kan oppleve.

De som har gått ned i dåpens vann og har mottatt Den hellige ånds gave, har satt sine føtter på disiplens vei og blir pålagt å følge stødig og trofast i vår Frelseres fotspor.

Frelseren sa at solen går opp “over onde og gode, og [vår himmelske Fader] lar det regne over rettferdige og urettferdige” (Matteus 5:45). Noen ganger kan vi ikke forstå hvorfor vi opplever vanskelige – også urettferdige – ting. Men som Kristi tilhengere stoler vi på at hvis vi “søker flittig, ber alltid og har tro, skal alle ting tjene oss til det gode, *hvis* vi vandrer rettskaffent” (se L&P 90:24; uthevelse tilføyd).

Som medlemmer av Hans kirke,

som hellige, tjener vi med glede og villig under alle forhold og i alle årstider. Når vi gjør det, blir vårt hjerte fylt med ærbødig tro, helbredende håp og himmelsk kjærlighet.

Likevel må vi gjennom alle slags tider – både gode og smertefulle. Men uansett tid, vil vi som Jesu Kristi tilhengere sette vårt håp til ham mens vi vandrer mot hans lys.

Kort sagt, vi er Guds hellige og har besluttet å lære av ham, elske ham og elske vår neste. Vi er pilegrimer på disiplens velsignede vei, og vi vil vandre trofast mot vårt himmelske mål.

La oss derfor være hellige både vår, sommer, høst og vinter. La oss være hellige i alle årstider. ■

NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young (1997), 261-62.*

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Det første presidentskap har sagt: “Noen av de største prekenere fremføres ved salmesang” (*Salmer*, ix). Når dere drøfter dette budskapet, kan du overveie å synge sammen med dem du underviser, en av disse salmene eller en annen sang om å holde ut i motgang: “Så sikker en grunnvoll” (nr. 42); “Min Herre er hyrden” (nr. 84) eller “La oss stevne frem” (nr. 170). Hvis du føler du blir tilskyndet til det, kan du fortelle om en vanskelig tid du har opplevd som viste seg å bli en velsignelse.

Jeg ble i stand til å overvinne sorgen

Av Juan Zhu

Da mine venner bror Chen og hans hustru ble døpt i menigheten vår, ble jeg overlykkelig. Et år etter dåpen ble de beseglet i templet, og deres sønn som var gått bort før de sluttet seg til Kirken, ble beseglet til dem. Det var fantastisk å se familien Chen utvikle seg i evangeliet.

Så ble bror Chen drept i en bilulykke året etter. Etter ulykken syntes hans død alltid å være i mine tanker og besøkte meg ofte i drømme. Jeg våknet opp i tårer og spurte om og om igjen: "Hvorfor? Hvorfor tillater Herren at en slik tragedie finner sted? Hvorfor må noe slikt hende denne flotte familien?" En dag mens jeg strevde med disse spørsmålene, tok jeg frem en leksjonsbok og leste følgende ord av president Spencer W. Kimball (1895-1985):

"Hvis vi så på jordelivet som hele vår eksistens, ville smerte, sorg, fiasko og et kort liv være katastrofalt. Men om vi anser livet som noe evig som strekker seg langt inn i den førjordiske fortid og inn i den evige fremtid etter døden, da kan alle hendelser settes i riktig perspektiv...

Får vi ikke fristelser for å prøve vår styrke, sykdom for å lære tålmodighet, død for å bli udødelige og herliggjort?"¹

I det øyeblikket bestemte jeg meg for å gi slipp på min sorg og se inn i den lovede og mulige fremtid. Jeg så for meg bror Chen lykkelig gjenforenet med sin familie. Dette synet ga meg fred. Jeg vet at vår himmelske Fader vil gi oss visdom og mot til å takle motgang.

Forfatteren er fra Taiwan.

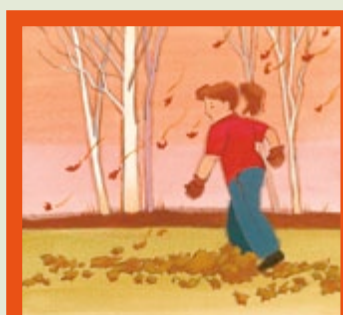
NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball (2006), 15.*



Tjeneste i alle årstider

President Uchtdorf sier at vi skulle "tjene med glede og villighet under alle forhold og i alle årstider". På bildene nedenfor bruker barn gjenstander fra forskjellige årstider til å tjene andre. Finn gjenstanden i høyre kolonne som passer til bildet i venstre.



Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv. Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.



Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Etter at de siste-dagers-hellige hadde samlet seg i Saltsjødalen, som var en isolert ørken, ønsket president Brigham Young at de skulle trives og etablere permanente boliger. Dette betydde at de hellige måtte lære seg ferdigheter som ville gjøre dem selvforsynt. For å oppnå dette satte president Young stor lit til kvinnenes evner, talenter, trofasthet og villighet, og han oppmuntret dem i spesielle timelige oppgaver. Selv om Hjelpeforenings-søstrenes spesielle oppgaver ofte er annerledes i dag, er prinsippene konstante:

1. Lær å elske arbeid og unngå lediggang.
2. Utvikle vilje til selvpoffrelse.
3. Påta dere ansvaret for deres helse, utdannelse, arbeid, økonomi, mat og andre grunnleggende livsnødvendigheter.
4. Be om tro og mot til å overvinne utfordringer.
5. Styrk andre som trenger hjelp.⁴

Selvhjulpnehet

Selvhjulpnehet er evne og vilje til og den innsats vi gjør for den åndelige og timelige velferd for oss selv og vår familie.¹

Når vi lærer og anvender prinsippene for selvhjulpnehet i vårt hjem og lokalsamfunn, får vi anledning til å ta oss av de fattige og trengende, og hjelpe andre å bli selvhjulpne, slik at de kan tåle tider med motgang.

Vi har anledning og plikt til å bruke vår handlefrihet til å bli selvhjulpne åndelig og timelig. Da han talte om åndelig selvhjulpnehet og vår avhengighet av vår himmelske Fader, sa eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum: "Vi blir omvendt og åndelig selvhjulpne når vi ydmykt etterlever våre pakter – ved å verdig ta del i nadverden, være verdig til en tempel- anbefaling og ofre for å tjene andre."²

Eldste Hales rådet oss til å bli selvhjulpne timelig, "som inkluderer å ta høyere utdannelse eller yrkesopplæring, å lære å arbeide og å leve innenfor våre midler. Ved å unngå gjeld og spare penger nå, er vi forberedt på heltidstjeneste i Kirken i årene som



kommer. Hensikten med både timelig og åndelig selvhjulpnehet er å komme oss opp på høyere grunn, slik at vi kan løfte andre i nød."³

Fra Skriftene

Matteus 25:1-13; 1 Timoteus 5:8; Alma 34:27-28; Lære og pakter 44:6; 58:26-29; 88:118

NOTER

1. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 6.1.1.
2. Robert D. Hales, "Vi må komme til oss selv: Nadverden, templet og offer i tjenestegjering," *Liahona*, mai 2012, 34.
3. Robert D. Hales, "Vi må komme til oss selv", 36.
4. Se *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 51.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan skal jeg hjelpe søstrene jeg våker over, å finne løsninger på sine timelige og åndelige behov?
2. Blir jeg mer åndelig selvhjulpne ved at jeg forbereder meg til nadverden og ofrer noe for å tjene andre?

NOTATER FRA KONFERANSEN, APRIL 2013

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt . . . enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2013, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler samt andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Et lys i Afrika

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

For noen år siden hadde min hustru, Harriet, og jeg en minneverdig opplevelse der vi så dette løftet oppfylt. Vi var i Vest-Afrika, en vakker del av verden hvor Kirken vokser og de siste-dagers-hellige er herlige. Vest-Afrika har imidlertid også mange utfordringer. Ikke minst ble jeg bedrøvet over fattigdommen jeg så. I byene er det høy arbeidsledighet, og familier sliter ofte med å dekke sine daglige behov og sin sikkerhet. Det var hjerteskjærende å vite at mange av våre dyrebare medlemmer av Kirken lever i en slik nød. Men jeg skjønte også at disse flotte medlemmene hjelper hverandre med sine tunge byrder.

Vi kom til slutt til et av våre møtetus i nærheten av en stor by. Men istedenfor å finne et folk tynget og oppslukt av mørke, fant vi et lykkelig folk som strålte av lys! Gleden de følte på grunn av evangeliet, var



smittende og oppbygget oss. Kjærligheten de uttrykte til oss, gjorde oss ydmyke. Deres smil var oppriktige og smittende.

Jeg husker at jeg lurte på om det kunne finnes noe lykkeligere folk på denne jord. Selv om disse gode hellige var omgitt av vanskeligheter og prøvelser, var de fylt med lys!

Møtet begynte, og jeg begynte å tale. Snart gikk imidlertid strømmen i bygningen, og vi befant oss i stummende mørke.

En stund kunne jeg knapt se noen i forsamlingen, men jeg kunne se og føle våre medlemmers strålende og vakre smil. Å, som jeg elsket å

være sammen med disse fantastiske menneskene!

Mørket i kirkesalen fortsatte, så jeg satte meg ved siden av min hustru og ventet på at strømmen skulle komme tilbake. Mens vi ventet, skjedde det noe bemerkelsesverdig.

Noen begynte å synge en av gjenoprettelsens salmer. Så stemte andre i. Og så enda flere. Snart fylte et vakkert og overveldende kor kirkesalen.

Disse medlemmene av Kirken behøvde ikke salmebøker, de kunne hvert eneste ord av hver salme de sang. Og de sang den ene sangen etter den andre med en energi og en ånd som beveget min sjel.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

Omsider tentes lysene igjen og badet rommet i lys. Harriet og jeg så på hverandre, med kinn som var våte av tårer.

Midt i mørket hadde disse vakre, fantastiske medlemmene fylt denne kirkebygningen og vår sjel med lys.

Det var et dypt rørende øyeblikk for oss – et Harriet og jeg aldri vil glemme.

Fra "Håpet i Guds lys," *Liahona*, mai 2013, 76.

SPØRSMÅL TIL ETTERTANKE

- Hvordan kan du åpne øynene for håpet i Guds lys?
- Hvordan kan det å følge i Jesu Kristi fotspor hjelpe deg å vandre i hans lys?
- Hvilke endringer trenger du å gjøre for bedre å føle evangeliets lys?

Vurder å skrive dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: *Evangeliets prinsipper* (2009), "Den hellige ånd," 31-33; Gospel Topics på LDS.org, "Hope," "Holy Ghost"; Dieter F. Uchtdorf, "Håpets uendelige kraft," *Liahona*, nov. 2008, 21-24.

PROFETISKE ORD OM MENNESKELIG SKRØPELIGHET

"I denne kirken vil det vi vet, alltid overgå det vi ikke vet. Og husk at i denne verden skal alle vandre i tro.

Vær tålmodige med menneskelig skrøpeligheit – deres egen så vel som skrøpeligheitene hos dem som tjener sammen med dere i en kirke ledet av frivillige, jordiske menn og kvinner. Bortsett fra hans eneste fullkomne, enbårne Sønn, er ufullkomne mennesker alt Gud har hatt å jobbe med. Det må være fryktelig frustrerende for ham, men han takler det. Det samme skulle vi ... Så vær tålmodige og vennlige og tilgivende."

Eldste Jeffrey R. Holland i *De tolv apostlers quorum*, "Herre, jeg tror," *Liahona*, mai 2013, 94.

EKTESKAPETS HELLIGHET

"Budet om å bli mange og fylle jorden gjelder fortsatt. Ekteskap mellom en mann og en kvinne er derfor den godkjente kanal for å bringe førjordske ånder inn i jordelivet. Fullstendig seksuell avholdenhet før ekteskapet og full troskap innenfor ekteskapet beskytter denne hellige kanalen."

Eldste David A. Bednar i *De tolv apostlers quorum*, "Vi tror at vi må være kyske," *Liahona*, mai 2013, 42.

SVAR TIL DEG

På hver konferanse gir profeter og apostler inspirerte svar på spørsmål som Kirkens medlemmer kan ha. Bruk ditt konferansennummer, eller gå inn på conference.lds.org for å finne svar på disse spørsmålene:

- Hvordan holder jeg meg sterk når jeg blir latterliggjort for min tro? Se Robert D. Hales, "Stå sterkt på hellige steder," 48.
- Hva kan jeg gjøre hvis en jeg er glad i, gjør dårlige valg? Se Henry B. Eyring, "Kom til meg," 22; og Richard G. Scott, "For fred i hjemmet," 29.
- Hvorfor er ekteskap mellom en mann og en kvinne så viktig? Se David A. Bednar, "Vi tror at vi må være kyske," 41; L. Whitney Clayton, "Ekteskap: Se og lær," 83; og L. Tom Perry, "Lydighet mot loven er frihet," 86.
- Hva er hensikten med prestedømmet? Se M. Russell Ballard, " Dette er min gjerning og min herlighet," 18.
- Hvorfor trenger vi en kirke? Se Quentin L. Cook, "Fred i sinnet – belønningen for rettskaffenhhet," 32; og D. Todd Christoferson, "Forløsning," 109.

PRESTEDØMMET MÅ BRUKES VERDIG

Vår himmelske Fader gir en del av sin kraft og myndighet til verdige mannlige medlemmer av Kirken. Denne delegerte myndighet kalles prestedømmet. De som har prestedømmet, har myndighet til å handle i Herrens navn til å lede hans kirke, undervise i evangeliet, vel-signere de syke, og utføre de hellige ordinanser som er nødvendige for frelse.

Prestedømmet må brukes verdig fordi, som Herren åpenbarte for Joseph Smith, "prestedommets rettigheter er uadskillelig forbundet med

himmelens krefter, og... himmelens krefter kan hverken kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper" (L&p 121:36). Dermed er det en forskjell mellom prestedommets myndighet og prestedommets kraft. "Prestedommets myndighet, som er tillatelse til å handle i Guds navn... gis ved håndspåleggelse. Prestedommets kraft kommer bare når de som utøver prestedommet, er verdige og handler i samsvar med Guds vilje."¹

Fordi prestedommet er Guds kraft, setter han standarden for verdighet

for bruken og åpenbarer disse standardene til sine profeter og apostler. Prestedømsbærere bli verdige ved å omvende seg fra sine synder og leve i harmoni med Jesu Kristi evangelium og bud. Ved å bli ledsaget av Den hellige ånd kan de få hjelp til å vite i hvilken grad de er verdige. ■

For mer informasjon, se Lære og pakter 121:34-46, Thomas S. Monson, "Prestedommets kraft", *Liahona*, mai 2011, 66-69.

NOTE

1. M. Russell Ballard, "Dette er min gjerning og min herlighet", *Liahona*, mai 2013, 18-19.

VERN OM PRESTEDØMMET OG VÆR VERDIG



"Vår adferd utad må være uklanderlig. Vår atferd privat er enda viktigere. Den må nå opp til normen Herren har satt.

Vi kan ikke hengi oss til synd, langt mindre prøve å skjule våre synder. Vi kan ikke tilfredsstille vår stolthet. Vi kan ikke ta del i forfengelig

ærgjerrighet. Vi kan ikke utøve kontroll eller herredømme eller tvang over vår hustru, våre barn eller noen andre i noen grad av urettferdighet.

Hvis vi gjøre noe av dette, trekkes himmelens krefter tilbake. Herrens ånd bedrøves. Selve kraften i vårt prestedømme blir opphevet. Dets myndighet går tapt...

...[Prestedømmet] tjener som en

veiledning for vårt liv. I sin fylde rekker dens myndighet utover dødens slør og inn i evighetene som ligger forut.

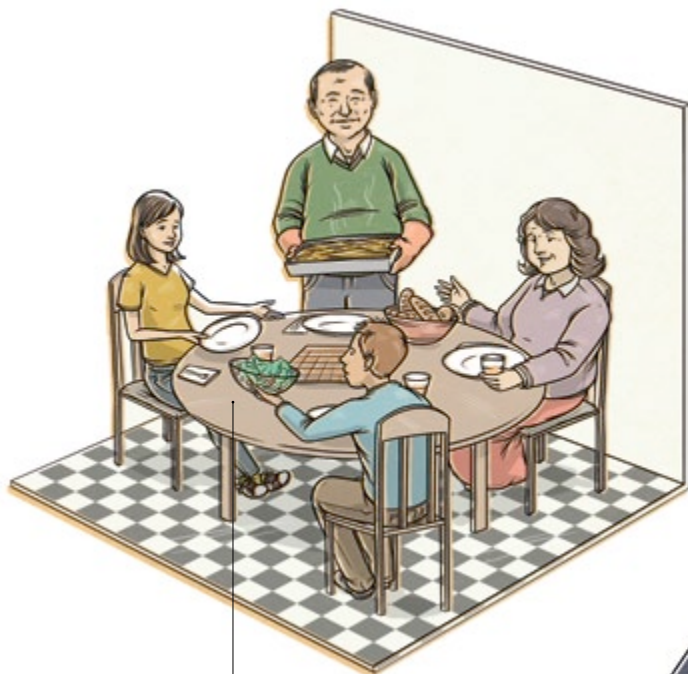
Ingenting i hele verden kan sammenlignes med den. Vern om den, hold den høyt i ære, elsk den, lev verdig til den."

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), "Personlig verdighet til å utøve prestedømmet", *Liahona*, juli 2002, 58, 61.

Prestedømsbærere mottar kraft i prestedømmet ved tro og lydighet:



Utfør tempelarbeid.



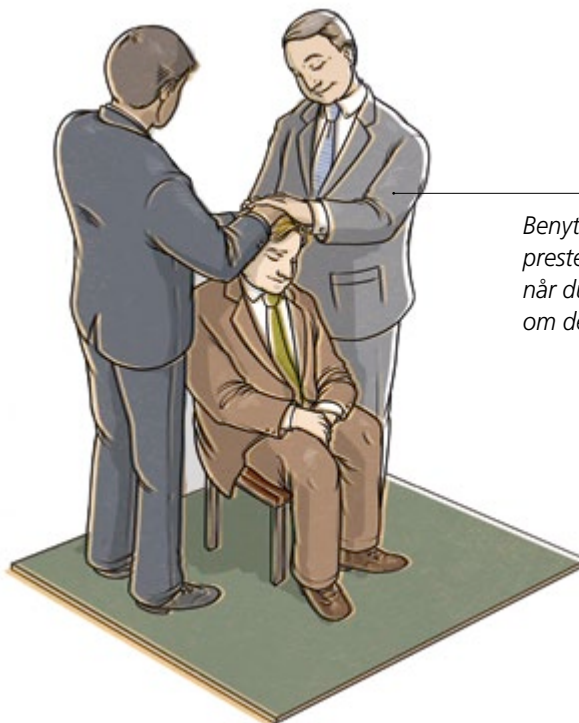
Behandle din hustru, dine barn og andre med vennlighet.



Tjen trofast i ditt kall.



Ta verdig del i nadverden.



Benytt prestedømmet når du blir bedt om det.

HERREN SKREK ALDRI TIL MEG

Navn ønskes ikke oppgitt

Jeg følte meg hjelpeløs ved å se vår eldste sønn gå i Satans felle, og jeg ga ofte uttrykk for min frykt med sinne. Jeg måtte forandre meg selv i stedet for å prøve å forandre min sønn.

Da våre fire barn var små, antok min mann og jeg at hvis vi var et godt eksempel og oppdro dem i evangeliet med mye kjærlighet og fasthet, ville de helt sikkert ikke vike bort fra stien.

En sommerdag ble vi nødt til å forkaste denne antagelsen. Vår eldste sønn, ca. 14 år gammel, gikk for å svømme sammen med vennene sine. Da jeg kom til svømmebassenget med de yngre barna, syntes jeg at jeg så ham med en sigarett i hendene. Jeg var bekymret, så jeg snakket med ham om det senere. Han sa lett henslenget at jeg tok feil. Dette var dessverre starten på hans løgner.

Etter hvert distanserte han seg mer og mer fra oss. Han var ikke lenger tilnærmelig og ble ofte sint uten provokasjon. Alkohol, narkotika, grovt språkbruk og en rekke av løgner kom i tillegg til sigarettene. Og hans oppførsel mot familien ble utålelig.

Først prøvde vi å innskrenke aktivitetene hans for å beskytte ham, men dette førte bare til mer motstand. Straff hadde ingen effekt. Når jeg bebreidet ham og utfordret ham til å forandre seg, ble våre samtaler ofte til høyrøstede krangler som brakte mer avstand mellom oss.



Vår frykt for vår eldste sønn gikk hardt inn på min mann og meg. Vi prøvde å finne veiledning gjennom bønn, men jeg følte meg hjelpeløs over å se min eldste sønn velge en slik farlig vei. Når vi ba, følte vi at vi skulle gi vår sønn mer spillerom i stedet for å kontrollere ham med strengere regler. Dette virket ekstremt mot sin hensikt

og motstridende, men alle våre tidligere forsøk på å stoppe hans oppførsel hadde vært mislykket. Så vi valgte å straffe eller begrense ham bare når hans handlinger direkte berørte vårt familieliv.

Til tross for forsøk på å følge Herrens råd fant vi at situasjonen ble forverret. Jeg kjempet for å overvinne

min tvil på meg selv og motløshet. Min mann og jeg prøvde å ha regelmessig familiens hjemmeaften og familiebønn, men jeg ble overveldet av skyldfølelse når jeg husket hver gang vi hadde kommet til kort, og hver gang jeg hadde oppført meg galt mot vår sønn. Jeg gråt mye, sov lite, og noen ganger var jeg så fysisk utmattet at jeg bare så vidt klarte å fungere.

Familieliv slik vi hadde kjent det, eksisterte neppe lenger. Familiens hjemmeaften endte oftest i kaos og krangel. Jeg var spesielt utålmodig med mine kjære, og høyrøstet lot jeg dem vite det.

Min mann og jeg innså at vi ikke kunne la vår familie gå til grunne på grunn av situasjonen. Vi bestemte oss for å fortsette å følge Herrens og profetenes veiledning, så vi gjorde et forsøk på å holde spontane, uformelle familiens hjemmeaftener med barn som var villige. Men fortsatt kunne jeg ikke akseptere at vår eldste sønn ble fanget i Satans feller. Med bønn, faste og håp – det var alt som syntes å gjenstå for oss – kastet vi vår byrde på Herren og stolte på ham.

Problemene ble verre. På et spesielt vanskelig tidspunkt ba jeg min mann om en prestedømsvelsignelse. Jeg håpet på ord til trøst og oppmuntring. Men, Herren visste hva jeg trengte å gjøre. Jeg ble advart mot å krangle så høyrøstet med min sønn. Herren gjorde meg oppmerksom på at han aldri hadde skreket til meg – men jeg skrek til mine barn hele tiden.

I denne velsignelsen ble jeg også fortalt at jeg trengte å snakke med min

sønn om mine bekymringer for ham i stedet for å bebreide ham. Jeg innså at mitt sinne og min kritikk faktisk hadde vært et uttrykk for min frykt for ham. Jeg angrep ham hele tiden, og han forsvarte seg så godt han kunne. Jeg overveiet hvordan jeg kunne endre min adferd.

På dette tidspunktet var jeg instituttleder. Jeg fant det ikke vanskelig å forholde meg rolig og hensynsfull overfor de unge i kirken, for jeg måtte ikke kjempe med en mors følelser.

Jeg prøvde å ikke se på min sønn med en bekymret mors følelser, men som en outsider. Denne strategien, og mye bønn og faste, hjalp meg å tøyle følelsene mine og se min sønn – som nå var nesten 18 – med nye øyne. Jeg var nok en gang i stand til å se hans gode egenskaper. Jeg klarte å uttrykke mine følelser og bekymringer til ham oppriktig og uten å bli engstelig.

Dette ble et vendepunkt i forholdet vårt. Min sønn og jeg diskuterte mange ting, og jeg ble i stand til å la ham ta konsekvensene av sin oppførsel på egen hånd. Min mann og jeg bare rådet ham og veiledet ham i hvordan han kunne løse sine problemer selv.

Gradvis begynte han å akseptere vår kjærlighet og støtte. Vår omgang med ham, etter fem harde år, kjenntegnes nå først og fremst av respekt. Hans liv er på mange måter fremdeles ødelagt, men han er på vei til å få det i orden. Gradvis erkjenner han hva som er virkelig viktig i livet og hva som bringer varig tilfredshet.



SE DET GODE I ANDRE

“Til slutt vil jeg si noe til dem som elsker et familie-medlem som ikke

gjør gode valg. Det kan sette vår tålmodighet og utholdenhet på prøve. Vi må stole på Herren og at vi kan få positivt svar på våre bønner ifølge hans tidsplan, og at redning kan finne sted. Vi gjør alt vi kan for å tjene, velsigne og underdanig anerkjenne Guds vilje i alle ting. Vi utøver tro og husker at visse ting må overlates til Herren. Han oppfordrer oss til å legge våre byrder ved hans føtter. Med tro kan vi vite at denne villfarne kjære ikke er forlatt, men er i en kjærlig Frelsers omsorg.

Se det gode i andre, ikke deres flekker. Iblant må en flekk fjernes med passende oppmerksomhet, men bygg alltid på hans eller hennes sterke sider.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “For fred i hjemmet,” *Liahona*, mai 2013, 31.

Å handle ifølge Herrens rettleiding har hjulpet vår familie til igjen å ha et mye lykkeligere liv. Min mann og jeg har lært å forme vårt eget liv og vårt familieliv i stedet for å prøve å forme vår sønns.

Jeg vet nå hva det vil si å overlate barna mine til Herren. Han kjenner dem bedre enn jeg gjør. Jeg har lært å ikke føle ansvar for alle mine barns beslutninger. Min mann og jeg oppdaget at den beste hjelpen vi kunne gi vår sønn var å vende oss til Herren og stole på hans vilje og veiledning. ■



Av eldste
David B. Haight
(1906-2004)

i De tolv apostlers quorum

HVA BETYR JESUS FOR OSS I DAG?

Eldste David B. Haight ble ordinert til apostel 8. januar 1976 og tjenestegjorde i dette quorum til sin død i 2004. Som assistent til De tolv råds holdt han denne talen under generalkonferansen 6. april 1974. For den fulle teksten på engelsk, se mai 1974 Ensign på LDS.org.

Den Jesus jeg kjenner og tror på, er Jesus Kristus, Guds Sønn. Dette vitnesbyrd har blitt åpenbart for meg ved Den hellige ånds velsignelse og innflytelse. Jeg vet at han er... verdens Skaper og alt som er i den, at han er vår Frelser, som elsker hver enkelt av oss og som døde på korset for oss, som lærer oss medfølelse og tilgivelse, som er alles venn, de sykes lege, fredstifter for alle som vil lytte og tro.

Vår tids mennesker må ikke bli ledet på villspor fra fordums og de siste dagers sannheter – sannheter og åndelige opplevelser som fant sted da profetene gikk og snakket med Jesus. Hva betydde Jesus for oldtidens apostler? Hva betydde han for Peter?

Markus, som skriver om det som

hendte på oppstandelsens morgen, sier at Maria Magdalena og Maria, Jakobs mor, ble befalt av de [to engler] de møtte da de kom til graven: "Gå og si til hans disipler og til Peter" (Markus 16:7). De ble spesielt bedt om å informere Peter. Peter og Johannes skyndte seg til graven. Peter gikk inn, så de pent sammenbrettede linklærne og svatteduken som hadde vært på hodet hans. Peter var nå et personlig vitne om denne store begivenheten.

På pinsedagen forkynte Peter... om det strålende evangelium og vitnet om Jesus fra Nasaret. Det stakk menneskene i hjertet, og de spurte: "Hva skal vi gjøre, brødre?" (Apostlenes gjerninger 2:37). Og Peter, som hadde fått en ny og dypere overbevisning, svarte: "Omvend dere, og la dere døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave" (Apostlenes gjerninger 2:38). Tre tusen sjeler trodde og ble døpt. De følte Herrens seniorapostels ånd og kraft. Kan vi noen gang tvile på hva Jesus betydde for Peter?

Jeg blir alltid styrket av gløden og styrken i Johannes' overbevisning. Det var aldri noen tvil. Han vitnet: "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... Alt er blitt til ved ham... I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke

imot det" (Johannes 1:1, 3-5...

Det kan være utenfor vår egen fatteevne å forstå hva Jesus betydde for Nephi da den oppstandne Kristus viste seg på det vestlige kontinent og sa: "Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden."...

Nephi skriver: "Forsamlingen gikk frem og stakk sine hender i hans side og følte naglegapene i hans hender og i hans føtter" (3 Nephi 11:10, 15)... De hadde vært i hans nærhet, og de kunne vitne.

Hva mente Jesus for gutten Joseph Smith? At Gud Faderen og Jesus Kristus viste seg for den unge profeten i nyere tid beskrives med hans egne ord: "Jeg så en lyststøtte rett over mitt hode, klarere enn solen... Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*" (Joseph Smith – Historie 1:16-17)...

Åndelig kunnskap og åndelige opplevelser må ikke og trenger ikke forsvinne fra dagens menneskers sinn, for oldtidens og nyere tiders profeters vitnesbyrd har blitt nedtegnet til menneskenes egen nytte, og i dag vitner troende om disse sannheter. Dagens

mennesker må erstatte usikkerhet og tvil med et ønske om å vite mer om Jesus.

Det er vårt ansvar og vår store anledning å bære konstant vitnesbyrd om Jesus Kristus. Vi må vitne for verden om hans guddommelighet, at han faktisk ble født i kjødet av både guddommelige og jordiske foreldre. Han ble valgt til å utføre den avgjørende misjon, nemlig gjenopprettelsen og

forløsningen. Dette gjorde han – han ble korsfestet og oppsto fra graven, og gjorde det dermed mulig for ethvert menneske å oppstå takket være denne fantastiske Jesu forsoning, både helige og syndere.

Alle kan plasseres på veien til evig fremgang. Alle som aksepterer ham og som angrer, får tilgivelse for sine tidligere synder og muligheten til å oppnå opphøyelse. “Jeg er veien og

sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg” (Johannes 14:6). Kunne dagens menneske klare å utvikle en edlere oppfatning av menneskets fremtid? Jesus Kristus er det sentrale.

Til spørsmålet “Hva betyr Jesus for mennesker i dag?” vitner jeg om at han betyr alt. ■

Tegnssetting, store bokstaver og sitater standardisert.



Vår tids mennesker må ikke bli ledet på villspor fra fordums og de siste dagers sannheter – sannheter og åndelige opplevelser som fant sted da profetene gikk og snakket med Jesus.

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Nye emner for besøkende lærerinner begynner i oktober

Fra og med oktober 2013 vil besøkende lærerinner budskap fokusere på Jesu Kristi guddommelige misjon og hans mange roller og egenskaper.

Som vi leser i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*: “Da Jesus Kristus var på jorden, viste han oss hvordan vi skulle leve.”¹ Ved å studere og fokusere på Frelserens roller og egenskaper, vil søstrene i Kirken lære å bli ham lik² og være i stand til å snakke med søstrene de betjener, om hvordan Frelserens læresetninger og eksempel kan påvirke deres liv.

Herren viste oss hvordan vi kan hjelpe – hvordan vi kan våke over og undervise hverandre. Han betjente enkeltpersoner, en etter en.³

Besøkende lærerinner virksomhet er vår mulighet til å følge hans eksempel.

President Henry B. Eyring, førstestradgiver i Det første presidentskap, vitnet om at “besøkende lærerinner virksomhet er en del av Herrens plan for å sørge for hjelp til mennesker over hele verden... ‘Han fastsatte et mønster.’”⁴ Som besøkende lærerinner, husker vi også president Thomas S. Monson råd: “Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.”⁵ ■

NOTER

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 105.
2. Se Moroni 7:48.
3. Se *Døtre i mitt rike*, 105; *Håndbok 2: Kirkens administrasjon*, 9.5.
4. *Døtre i mitt rike*, 110.
5. *Døtre i mitt rike*, 112.

En milliard opptegnelser på FamilySearch

Av R. Scott Lloyd
Church News

Frivillige over hele verden som kartotekfører (digitaliserer) Kirkens enorme samling av slektshistoriske opptegnelser, nådde sammen en viktig milepæl 19. april 2013. På denne datoen rundet de en milliard søkbare opptegnelser på Kirkens nettsted FamilySearch, etter mindre enn syv år.

Frivillige har ekstrahert eller kartotekført opptegnelser for alvor siden 1978, men i september 2006 lanserte Slekthistorisk avdeling en stor nyskaping, og kunne invitere nesten hvem som helst, hvor som helst, til å logge seg på nettstedet og registrere seg for å delta i kartotekføringsprosjektet.

“Dokumentene er hentet hovedsakelig fra en samling på 2,4 millioner ruller mikrofilm som inneholder fotografiske bilder av historiske dokumenter fra 110 land og fyrstedømmer,” forklarer en wiki-oppføring om nettstedet FamilySearch. “Dokumentene omfatter folketellinger, fødsels- og dødsattester, vigselfattester, militære dokumenter og eiendomsdokumenter, og andre viktige opptegnelser som føres av lokale, delstatlige og nasjonale myndigheter.” ■



© RI



FOTO: JEFFREY D. ALLRED

Eldste Perry ber universitetsutdannede holde livet i balanse

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum talte under avslutningshøytideligheten ved Brigham Young University i Provo, Utah, i april 2013. Han talte om behovet for å finne balanse i livet, og understreket behovet for å ha tid til familien, tid til arbeid, tid til studier, tid til tjeneste, tid til seg selv og ikke minst tid til Jesu Kristi evangelium.

Han rådet de nyutdannede til å leve fremtidsrettet. "En av de viktigste lærdommene dere noen gang vil få, er den trygghet og fred som kommer av å leve innenfor deres midler," sa han.

Han understreket også viktigheten av å etablere et Kristus-sentrert hjem. "Daglig bønn og skriftstudium skulle være en del av ethvert sistedagers-hellig hjem," sa han. "Gjør Jesu Kristi evangelium til en levende, aktiv del av livet."

Eldste Nelson besøker området Asia nord

Fra 23. februar til 3. mars 2013 besøkte eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum området Asia nord. Eldste Nelson sa at uansett hvor han kommer i verden, er hans budskap det samme. "Vi er her for å undervise og vitne om vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium," sa han til medlemmene i området. "Vårt budskap handler om fred og glede, om å styrke familier, knytte bånd mellom mann og hustru, barn og deres foreldre, og mennesker og deres forfedre ... så de alle kan nyte evig liv i Guds nærhet når deres opphold på jorden er over."

I tillegg til å møte prestedømsledere og medlemmer i hele området og et spesielt distrikt for militært personell på Okinawa, møtte eldste Nelson også to offentlige tjenestemenn i Japan.

Konferansen nærmer seg

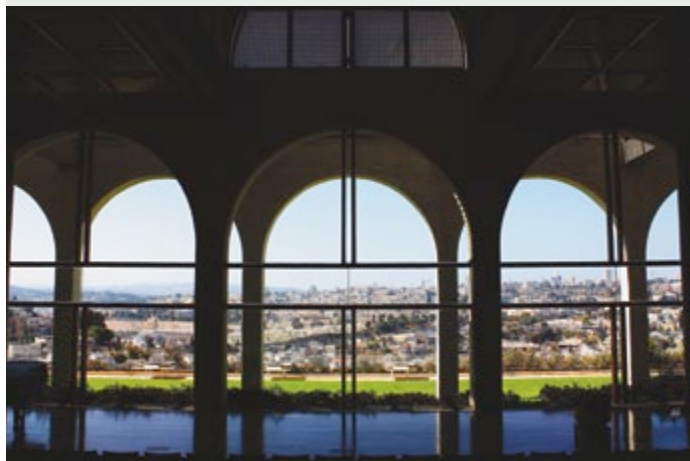
Generalkonferansen nærmer seg atter en gang, tiden da Kirkens ledere formidler Herrens ord til medlemmene. Herren har sagt: "Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme" (L&p 1:38). Her er en erfaring fra generalkonferansen i april 2013:

Konferanse ved Gennesaretsjøen

Rundt 60 studenter fra Brigham Young University Jerusalem senter for studier i det nære Østen møttes ved bredden av Gennesaretsjøen i april i fjor for å se på møtet søndag formiddag under generalkonferansen. Møtet ble direkteoverført via Internett og ble projisert på veggen av et skur som ligger ikke langt fra vannet. Studentene var i Galilea som en del av en 10-dagers tur til området. De forsto og verdsatte betydningen av denne begivenheten.

Jennie Smithson, en av studentene, sa det var et under "å bli undervist av profeter og apostler mens jeg forestilte meg oldtidens apostler bli undervist på nettopp denne bredden av Kristus selv". ■

Utsikt fra BYUs Jerusalem-senter.



© IRI

mine bønner i takknemlighet

*Mens vi slet
økonomisk, følte
jeg at vi hadde
så mange behov
å be om. Kunne
jeg virkelig
fokusere mine
bønner på bare
takknemlighet?*



Av Christie Skrinak

For mange år siden kjøpte min mann og jeg et hus vi var begeistret for, og vi brukte mye tid og penger på oppussing. Atten måneder senere gikk det nedover med økonomien. Vi måtte bruke våre hardt opptjente sparepenger på et stort boliglån og massevis av uforutsette utgifter.

Måneder med prøvelser og økonomiske vanskeligheter gikk. Vi hadde en spesielt vanskelig måned med hjem- og bilreparasjoner, legeregninger og nedgang i lønn. Sparepengene våre forsvant raskt.

Jeg husker at jeg ba om og om igjen om det vi trengte. Jeg var svært stresset og fant det vanskelig å ta riktig vare på våre barn og dekke familiens behov, for jeg ble deprimert og fortvilet. Likevel fortsatte jeg å søke trøst i bønn. Jeg visste at det var ankerfestet som hindret meg i å falle enda lenger ned i mørke.

Etter måneder med bønn om hjelp begynte jeg å tenke på hvordan jeg kunne be mer innstendig. Ånden fikk meg til å tenke på råd fra prestedømsledere og skriftsteder om hvor viktig det er å gi uttrykk for takknemlighet overfor vår himmelske Fader. Disse tankene hjalp meg å innse at jeg trengte å uttrykke større verdsettelse for mine velsignelser og be mindre om alt det familien min og jeg trengte. Jeg bestemte meg for at jeg ville prøve i en uke å unngå min daglige trygling og bare uttrykke takknemlighet i mine bønner.

Det var vanskelig. Jeg følte at min familie hadde så mange behov. Jeg følte at jeg sviktet min familie ved ikke å be om de velsignelser vi så sårpt trengte. Hvordan ville Herren velsigne meg når jeg ikke spurte?

Til tross for min nervøsitet prøvde jeg dette. Jeg skjønnte snart at mine bønner ikke lenger var en monoton trygling. Jeg gjenvant evnen til å se andres behov og se utover mine problemer til de velsignelser som fortsatt var mine. Min takknemlighet trakk meg nærmere Frelseren og trøstet meg på måter jeg ellers ikke ville opplevd.

Et skriftsted fortsatte å melde seg for meg: "Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag og i morgen

kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle dere - dere lite troende?" (Matteus 6:30). Dette skriftstedet gjorde meg ydmyk mens jeg fortsatte å be. Gjennom takknemlighet lærte jeg mer om sann ydmykhet.

Etter hvert som uken gikk, endret mine bønner seg fra "Jeg takker deg for mat, klær og husly" til "Jeg takker deg for familien som du har bevart og sørget godt for, for den beskyttelse du fortsetter å gi oss. Jeg takker deg for alt du fortsatt vil velsigne oss med." Jeg husker også at jeg ba: "Jeg takker deg for at vi er avhengige av deg, for at du er oppmerksom på oss, og for den utvei du forbereder så vi kan komme ut av situasjonen vi er fanget i, uansett hva det måtte være." På et eller annet tidspunkt uttrykte mine bønner ikke bare takknemlighet, ikke bare ydmykhet, men også tro. Uten å be om velsignelser, ga jeg uttrykk for at Herren ville sørge for oss, og min tro vokste veldig.

I løpet av disse bønnene gikk mine tanker ofte til de tidlige helliges offer, og jeg spurte meg selv om hva jeg var villig til å ofre. Det gikk noen dager til, så la vi vårt kjære hjem ut for salg. Eiendomsmarkedet var inne i en svært dårlig periode, men utrolig nok fikk vi solgt vårt hus. Selv om vi opplevde et betydelig tap – noe vi hadde ventet – var familien nå i stand til å begynne å bygge et mer fast verdslig grunnlag.

Likevel er ikke salget av hjemmet vårt i slike vanskelige tider det mirakel jeg husker fra denne opplevelsen. Miraklet er troen jeg utviklet og forståelsen jeg fikk. President James E. Faust (1920-2007), annenrådgiver i Det første presidentskap, erklærte at takknemlighet er et "frelsende prinsipp".¹ Jeg tror jeg opplevde noe av det han snakket om da jeg vendte mitt hjerte og mine bønner til vår himmelske Fader, og mottok trøst, fred og veiledning. Mitt nyervervede vitnesbyrd om takknemlighet er at det inspirerer til ydmykhet, ydmykhet oppfordrer til tro, og tro bringer mirakler. ■

Forfatteren bor i Nevada, USA.

NOTE

1. Se James E. Faust, "Takknemlighet som et frelsende prinsipp", *Lys over Norge*, juli 1990, 75-76.



Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers
quorum

Guds rettferdighet



Jeg vet at vi vil være med Frelseren igjen, at hvis vi er trofaste mot ham, vil vi være fri – fri og uhemmet – og at vi vil gjenkjenne i merkene i hans kjød noe av hans fangenskap og fengsling og død for oss.

og barmhjertighet

Det var ulikt alle andre skoleavslutninger eller -høytideligheter jeg noen sinne hadde vært tilstede ved eller deltatt i. Det var 44 kandidater, alle mannlige. De hadde ikke tradisjonelle akademiske kapper eller luer. Hver mann hadde på seg en lys blå dongeriskjorte og mørkeblå dongeribukser.

Seremonien ble ikke holdt i en idrettshall eller på et stadion og heller ikke i et pent auditorium. Den ble holdt i et beskjedent tverrkirkelig kapell ved Utah delstatsfengsel. Avgangsklassen hadde fullført et års Bibel-kurs, som ble sponset av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, men som var for alle som ønsket å delta.

Åpningsbønnen ble gitt av en ung mann som så mer ut som en guttunge. Han var livredd, men han holdt en bønn som kom fra hjertet. Han sonet en 10-års fengselsstraff for væpnet ran. Avslutningsbønnen ble holdt av

en mann som var 45 eller 50 år gammel, og som så ut som om han kunne vært en onkel til hvem som helst. Han var i fengsel på livstid fordi han hadde begått mord.

En ung mann som var blitt løslatt fra fengsel,

hadde kommet tilbake for å få sitt diplom og for å oppmuntre sine kolleger. Han sa: "Gutter, perspektivet i fengsel er virkelig ille. Det ser virkelig bedre ut på utsiden. Prøv å huske det." Så vendte han seg til de utenforstående, til venner og familie som var kommet, og sa: "Dere

er et lys på et mørkt sted. Hvis det ikke var for kjærlighet som deres, ville vi ikke være i stand til å komme fra der vi er til dit vi trenger å være."

Da møtet var over, sa den innsatte som ledet, med noe følelsesladet stemme og litt våte øyne: "Dette er den mest lykkelige anledning i året vårt. Dette er bedre enn jul. Dette er bedre enn Thanksgiving.



La oss gå til stedet for sjelebot – til biskopen eller til Herren eller til dem vi har krenket eller til dem som har krenket oss.



Dette er til og med bedre enn morsdag. Dette er bedre fordi vi er opplyst, og det er så nær vi kommer til å oppleve frihet.”

Så klirret det i portene som ble stengt bak min kone og meg. Den kvelden gikk vi hjem, og jeg innrømmer at jeg ikke fikk sove. Denne opplevelsen hjemsøkte meg. I de tidlige timer den morgenen hadde jeg følelser og tanker og reaksjon med hensyn til fengsel og frihet (og forholdet til opplysning og kjærlighet) som jeg aldri hadde hatt før.

Guds rettferdighet

Et inntrykk jeg hadde den kvelden, er at Gud er rettferdig. Alma sa: “Tror du virkelig barmhjertigheten kan frata rettferdigheten noe? Jeg sier deg: Nei, ikke det aller ringeste. I så fall ville Gud opphøre å være Gud” (Alma 42:25). Apostelen Paulus sa til galaterne: “Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste” (Galaterne 6:7).

En av tankene mine som fulgte, er at Paulus egentlig mente vi høster som vi sår. Det kom til meg igjen at hvis vi sår tistler, planlegger vi egentlig ikke å få jordbær. Hvis vi sår hat, venter vi egentlig ikke å motta rikelig kjærlighet. Vi høster det som vi sår.

Så meldte en annen tanke seg da jeg tenkte på disse mennene i blått: én ting er å høste, men på en eller annen måte høster vi alltid i større kvantum. Vi sår en liten tistel, og vi får en mengde tistler – år etter år, store busker og grener. Vi blir aldri kvitt dem med mindre vi graver dem opp. Hvis vi sår litt hat, vil vi før vi vet ordet av det, ha høstet mye hat – ulmende og nagende og krigførende og til slutt krigersk, ondsinnet hat.

Så, ironisk nok, fant jeg trøst ved å erkjenne at min første tanke – at Gud er rettferdig – ikke var så smertefullt som det hørtes. Så skremmende det enn kan være at vi alle har syndet, så skremmende det enn kan være å tenke seg en rettferdig Gud, er det uendelig mye mer skremmende for meg å tenke seg en urettferdig Gud.

Et grunnleggende prinsipp for siste-dagers-hellig lære er at vi må vite at Gud er rettferdig for å gå fremover. En av Guds egenskaper er rettferdighet, og vi ville ikke ha tro nok – på grunn av frykt – til å leve rettferdig eller å elske mer eller omvende oss lettere hvis vi av en eller annen grunn ikke trodde at rettferdigheten ville telle for oss, hvis vi trodde at Gud ville ombestemme seg og fastslå at det var et annet sett regler.¹ Fordi vi vet at Gud er rettferdig og ville opphøre å være Gud hvis han ikke var slik, har vi tro til å gå fremover, vel vitende om at vi ikke vil bli ofre for påfunn eller luner eller en dårlig dag eller en dårlig spøk. Denne forsikringen er svært oppmuntrende.

Guds barmhjertighet

Så fikk jeg en annen tanke. Jeg var så takknemlig for at fordi Gud er den han er, må han være en barmhjertig Gud. I Alma 42, etter at Alma hadde fastslått sammen med Corianton at Gud måtte være rettferdig, erklærte han at den samme Gud også måtte være barmhjertig, og at barmhjertigheten gjør krav på *den angrende*. Nå var denne tanken annerledes for meg fordi jeg nettopp hadde vært i fengslet. Denne tanken ga meg oppmuntring: Barmhjertigheten kunne gjøre krav på den angrende. Jeg kom til at hvis de mennene måtte gå i *fengsel* for å dra nytte

Hvis vi sår tistler, planlegger vi egentlig ikke å få jordbær. Hvis vi sår hat, venter vi egentlig ikke å motta rikelig kjærlighet. Vi høster det som vi sår.

av barmhjertigheten – og hvis de ved å være der fant Jesu Kristi evangelium eller Skriftene eller forsoningen, – da var deres fengselsopphold verdt det.

Så la oss gå til stedet for sjelebot – til biskopen eller til Herren eller til dem vi har krenket eller til dem som har krenket oss. Vi har våre egne små fengsler rundt oss på alle kanter, antar jeg. Hvis å dra dit er det som kreves for å gjøre oss virkelig angrende og gjøre oss i stand til å gjøre krav på barmhjertighetens gave, da må vi gjøre det.

Jeg vet at det ikke er lett å gå tilbake og gjøre det godt igjen og foreta en ny begynnelse, men jeg tror av hele mitt hjerte at det er enklere og virkelig mer tilfredsstillende å begynne på nytt enn å fortsette og prøve å tro at rettferdigheten ikke vil kreve sitt.

En populær britisk forsker sa: “Jeg tror ikke at alle som velger gal vei, omkommer, men deres redning består i å bli satt tilbake på rett vei. En [matematisk] sum [feilaktig

summert] kan rettes opp, men bare ved å gå tilbake til du finner feilen og [så] arbeider på nytt fra det punktet, aldri ved å *fortsette*. Ondskap kan rettes opp, men den kan ikke ‘utvikles’ til det gode. Tid leger ikke den. Ondskapen må reverseres.”²

Så Gud er rettferdig, “barmhjertigheten gjør krav på den som angrer” (Alma 42:23), og det onde kan rettes på.

Behovet for omvendelse

Den siste og avsluttende tanken jeg hadde, hjalp meg å forstå noe jeg kanskje aldri helt hadde forstått. Det er hvorfor Herren i enhver generasjon, i enhver evangelieutdeling, har sagt det han sa svært tidlig i denne evangelieutdelings læresetninger: “Tal ikke annet enn omvendelse til denne generasjon, hold mine bud” (L&p 6:9). Dette ble en svært positiv, nyttig og gripende tanke og et positivt, nyttig og gripende vers for meg. Jeg visste på en måte som jeg aldri hadde forstått før at



det ikke finnes noen annen vei enn omvendelse.

Hvis du er som andre dødelige, har du noen områder som du må rive deg løs fra, du har noen bånd og lenker du kunne kvitte deg med, og du har noen synder du kunne omvende deg fra. La meg trekke frem bare ett eksempel: uvitenhetens trelldom.

Det som synes for meg å være den største lenken for oss, er rett og slett ikke å vite nok. Vi lærer små klisjeer tidlig i livet. To av dem er "Uvitenhet er lykke" og "Det jeg ikke vet, vil ikke skade meg." La meg si så sterkt jeg kan at ingenting vil skade deg *mer* enn det du ikke vet. Jeg tror at vi vil bli tiltalt for det fangenskap vi pådrar oss, og at vi vil bli anklaget i dette eller det neste liv for det vi ikke lærer.

Vi lærer av våre trossetninger at vi ikke kan bli frelst i uvitenhet (se L&p 131:6), at det vi lærer i dette liv blir med oss i oppstandelsen (se L&p 130:18), at vi har stor

fordel i den kommende verden hvis vi er kunnskapsrike (se L&p 130:19), at vi blir frelst i forhold til det vi har lært,³ at lys og sannhet avviser den onde (se L&p 93:37), at Guds herlighet er intelligens (se L&p 93:36) osv. På et tidlig tidspunkt i denne evangelieutdeling ble hele Kirken, kollektivt, anklaget. Herren sier i kapittel 84 i Lære og pakter:

"Og nå gir jeg dere en befaling at dere skal ta dere i vare og gi flittig akt på det evige livs *ord*.

For dere skal leve ved hvert *ord* som går ut av Guds munn.

For Herrens *ord* er sannhet, og det som er sannhet er lys, og det som er lys er Ånd, ja, Jesu Kristi Ånd" (vers 43-45; uthevelse tilføyd).

Starten for til slutt å komme i vår Herre Jesu Kristi nærhet, som er det kapittel 84 handler om, er *ordet*.

"Dersom dere blir i meg, og mine *ord* blir i dere," sa Herren mens han virket på

Jeg vet at det ikke er lett å gå tilbake og gjøre det godt igjen og foreta en ny begynnelse, men jeg tror av hele mitt hjerte at det er enklere og virkelig mer tilfredsstillende å begynne på nytt enn å fortsette og prøve å tro at rettferdigheten ikke vil kreve sitt.

jorden, “da be om hva dere vil, og dere skal få det” (Johannes 15:7; uthevelse tilføyd).

Viktigheten av frihet

Hvis vi måtte velge et tema for vår eksistens – den vi kjenner nå, ikke vår fortid i det førjordiske liv og ikke det som ligger foran oss – da måtte dette temaet ha noe å gjøre med vår søken etter sann frihet. Vi vet at en viktig del av det store råd i himmelen var å undervise oss om hvordan vi kunne gå fremover mot fullstendig frihet. Faderens måte omfattet handlefrihet og valg – frihet til å feile, men til slutt frihet til å lykkes. Så mange sikringstiltak som mulig og alle krefter i universet ble benyttet for å garantere vår frihet til å utøve vår handlefrihet og vende tilbake til vårt himmelske hjem. Disse sikkerhetsrutinene inkluderer fylden av evangeliets sannheter og vår Frelser Jesu Kristi forsoning.

Vi erfarer virkelig fangenskap og fengsel når vi ikke er fri. Jeg ønsker nesten at jeg hadde vært fengslet en gang i livet slik at denne uttalelsen ville vært veldig oppsiktsvekkende. Jeg skulle ønske jeg kunne snakke som Peter eller Paulus og få englene til å komme og skremme vaktene og åpne fengselsportene (se Apostlenes gjerninger 12:5-11, se også 16:25-26) eller som Alma og Amulek og få fengselsmurene til å rase sammen (se Alma 14:23-29) eller som Joseph Smith, som kunne skrive noe som kanskje er det vakreste i Skriftene i vår evangelieutdeling, mens han satt midt i det mest skitne, mørke og dystre fengsel (se L&p 121-23). Vi takker Gud for at vi lever i en tid som vi gjør, da vår kirkes president og profet ikke trenger å leve i frykt for å bli fengslet, og da vi, i hvert fall ikke politisk og fysisk, blir sendt i fangenskap eller

slaveri. Men det finnes andre typer fangenskap og andre typer fengsler i vårt liv som vi trenger å tilintetgjøre. Alt som vi kom hit for å gjøre, må vi gjøre.

Jeg tror av hele mitt hjerte at hvis vi kan omvende oss fra våre synder, hvis vi kan være overbærende med andres synder, hvis vi kan fatte mot i våre omstendigheter og ønske å gjøre noe med dem, vil vår alles levende Fader strekke seg ned og med Skriftens ord, “bære [oss] som på ørnevinger” (L&p 124:18).

Jeg har vært båret på ørnevinger. Jeg vet av hele mitt hjerte at Gud lever og at Jesus er Kristus. Jeg vet at Jesus leder denne kirken, at det er hans kirke, at han er hovedhjørnestenen, som levende apostler og profeter er grunnlagt på. Jeg vet at vi vil være med Frelseren igjen, at hvis vi er trofaste mot ham, vil vi være fri – fri og uhemmet – og at vi vil gjenkjenne i merkene i hans kjød noe av hans fangenskap og fengsling og død for oss. Jeg vet at vi må omvende oss fra våre synder og at Gud må være rettferdig, men jeg har stor glede av Skriftene og av de levende profeters ord om at der synden er stor, kan nåden finnes i større overflod og at “barmhjertigheten gjør krav på den som angrer”. ■

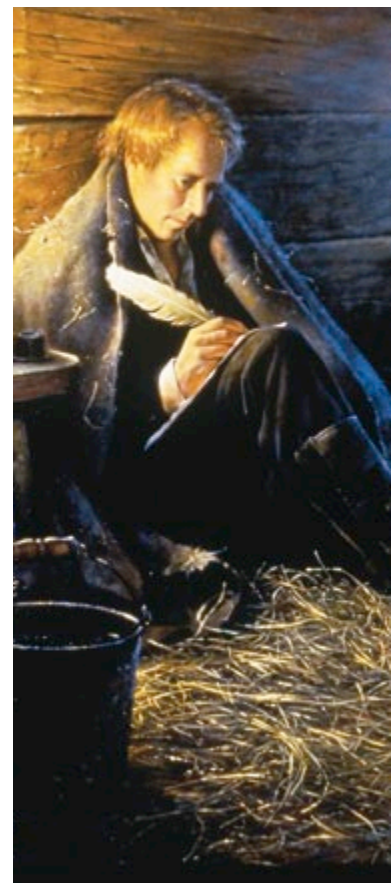
Fra en temakveld, “Båret på ørnevinger”, holdt ved Brigham Young University 2. juni 1974. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

For å lese mer om dette emnet, se D. Todd Christofferson: “Forløsning,” *Liahona*, mai 2013, s. 109; og Craig A. Cardon, “Frelseren ønsker å tilgi,” *Liahona*, mai 2013, s. 15.

NOTER

1. Se *Lectures on Faith* (1985), 50-54.
2. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), viii.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 262.

Joseph Smith skrev noe som kanskje er det vakreste i Skriftene i vår evangelieutdeling, mens han satt midt i det mest skitne, mørke og dystre fengsel.



Kristus-lignende barmhjertighet

Frelserens jordiske virke gir oss praktiske eksempler på hvordan vi kan være barmhjertige.

Av Randy L. Daybell

Da profeten Joseph Smith og Martin Harris tapte 116 sider av oversettelsen av Mormons bok, fikk de en alvorlig irttesettelse av Herren (se L&p 3:6-8, 12-13). Joseph mistet retten til å oversette for en tid og sørget over sin ulydighet.¹ Etter at han hadde ydmyket seg og tryglet Herren om tilgivelse, ga Frelseren Joseph følgende forsikring: “Husk, Gud er barmhjertig; ... og du er fremdeles utvalgt og er igjen kalt til arbeidet” (L&p 3:10).

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “Kristus er vårt forbilde. I sine læresetninger som i sitt liv viste han oss veien. Han tilga de ugudelige, de vulgære og de som forsøkte å såre og skade ham.”²

Skriftene viser at barmhjertighet er en av Frelserens guddommelige egenskaper. Jesus sa: “Salige er de barmhjertige” (Matteus 5:7), og “Vær barmhjertige, likesom også deres Far er barmhjertig” (Lukas 6:36).³ Barmhjertighet defineres som medfølelse og inkluderer sympati, vennlighet, tilgivelse og kjærlighet. Vår evne til barmhjertighet tilkjennegis ofte når vi blir klar over andres uvanlige og plagsomme omstendigheter. Jesus Kristus viste en umåtelig stor evne til barmhjertighet. Han “kunne ikke se inn i menneskers ansikter uten å føle smerte for deres forvirring, deres rådvillhet og deres elendighet... Når han så menn vakle og bli spredt omkring som får uten hyrde, ble hans hjerte fylt av medynk med dem.”⁴

Følgende prinsipper fra beretninger i Det nye testamente illustrerer hvordan Frelseren viste barmhjertighet og hvordan vi kan velge å vise andre barmhjertighet.

Jesus viste barmhjertighet ved ikke å klandre andre.

Ved det siste måltid, noen timer før Judas Iskariot sviktet Jesus, spiste han påskemåltidet sammen med de andre disiplene. Da Jesus erklærte: “En av dere skal forråde meg”, spurte disiplene, inkludert Judas, ham: “Det er vel ikke meg?” (Matteus 26:21-22). Jesus svarte Judas: “Det du gjør, gjør det snart” (Johannes 13:27). Ved inngangen til Getsemane møttes deretter Jesus og Judas igjen. Judas sa: “Vær hilset, rabbi” og hilste på Frelseren med et kyss (Matteus 26:49), og Jesus spurte: “Forråder du Menneskesønnen med et kyss?” (Lukas 22:48). Jesu svar fritar ikke Judas for konsekvensene av hans handlinger, men det klandrer ham ikke. Det appellerer heller til Judas’ oppfatning av riktig og galt.

Etter at romerske soldater hadde latt Jesus gjennomgå timer i fengsel, slag, pisking, marsj gjennom byen og det å bære et kors og bli naglet til det, betraktet han barmhjertig sine fangevoktere og ba: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør” (Lukas 23:34).

Jesus viste barmhjertighet ved å velge å elske heller enn å fordømme.

Tidlig i sitt virke stanset Jesus for å hvile og forfriske seg ved en brønn i Samaria under en av sine reiser. En kvinne kom til brønnen for å hente vann, og Frelseren begynte å samtale med henne. Hun var forbauset over at han ville

“Når [Frelseren] så menn vakle og bli spredt omkring som får uten hyrde, ble hans hjerte fylt av medynk med dem.”



snakke med henne, for jødene hadde “nemlig ikke omgang med samaritanere”. Men han overså tradisjonene som ringeaktet henne i andres øyne. Han fortalte henne om evangeliets levende vann, og han vitnet for henne: “Jeg er [Messias], jeg som taler med deg.” (Se Johannes 4:3-39.)

I løpet av de siste dagene av Jesu virke i Perea gikk han gjennom byen Jeriko på vei til Jerusalem. En kort, velstående mann ved navn Sakkeus klatret opp i et tre for å få se Frelseren da han gikk forbi. Jesus la merke til ham og inviterte seg selv til Sakkeus’ hus. Noen av Jesu disipler klaget da de så dette, og sa at Jesus “gikk inn som gjest hos en syndig mann”. Men Jesus så det gode i Sakkeus og sa: “I dag er frelse blitt dette hus til del, siden også han er en Abrahams sønn.” (Se Lukas 19:1-10.)

Jesus viste barmhjertighet ved å gi andre mange muligheter til å omvende seg og bli tilgitt.

Tidlig i sin tjeneste vendte Jesus tilbake til synagogen i sin hjemby Nasaret, der Han hadde vært tilstede mange ganger. Han leste en profeti fra Jesaja om Messias for dem som hadde samlet seg på sabbaten. Deretter vitnet han tydelig for dem at han var Messias. Folk i synagogen ble “fylt av harme da de hørte dette”, og de “drev ham ut av byen ... for å styrte ham utfor stupet”. (Se Lukas 4:16-30.) De som hadde vært Jesu venner hele hans liv, hadde blitt hans fiender. En tid senere våget Jesus seg til Nasaret igjen og underviste folket. Og selv om de igjen tok anstøt av ham, hadde han forsøkt to ganger å hjelpe dem å forstå. (Se Matteus 13:54-57.)

Jødernes ledere var Frelserens bitreste fiender. De søkte å drepe ham fordi han truet deres tradisjoner. Men Jesus oppfordret dem gjentatte ganger til å omvende seg og bli forsonet med sannheten. Skriftene inneholder minst 10 store prekener som Jesus rettet spesielt til disse lederne, der han identifiserte deres synder og bød dem omvende seg.

Jesus viste barmhjertighet ved å unngå bitterhet.

Jerusalem var til sist åstedet for Frelserens lidelse og død. Han kunne ha blitt forbitret og harm på byen og dens

innbyggere. I stedet uttrykte han ofte bedrøvelse for deres ugudelighet og for at de nektet å omvende seg.

Noen dager før han ble korsfestet, red Jesus inn i Jerusalem på et esel. En mengde tilhengere jublet, bredte sine klær på bakken foran ham og priste Gud. (Se Lukas 19:28-38.) Men Jesus visste at lojaliteten til folk i Jerusalem ikke ville vare. Da han så utover byen i løpet av sin siste uke, gråt Frelseren og sa: “Jerusalem, Jerusalem! Du som slår ihjel profetene og stener dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, ... men dere ville ikke!” (Matteus 23:37; se også Lukas 19:41-44).

Bare noen dager senere angrep folkemengden Jesus og krevde at han skulle henrettes. Da Frelseren ble ført bort for å bli korsfestet fulgte “en stor mengde av folket ... med ham. Blant dem var noen kvinner, som ... gråt over ham.

Men Jesus vendte seg om til dem og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg. Men gråt over dere selv og deres barn” (Lukas 23:27-28). Til tross for den offentlige ydmykelse og intense personlige lidelse forårsaket av folk i Jerusalem, ble ikke Frelseren bitter, og han ga uttrykk for bedrøvelse fordi de nektet å omvende seg.

Jesus viste barmhjertighet ved å hjelpe andre i nød.

På en av sine reiser nærmet Jesus seg byen Nain, hvor han så at en død ble “båret ut. Han var sin mors eneste sønn, og hun var enke” (Lukas 7:12). Eldste James E. Talmage (1862-1933) i De tolv apostlers quorum beskriver det påfølgende mirakel i sin bok *Jesus Kristus*: “Vår Herre ynkedes inderlig over den sørgende mor, som nå hadde mistet både sin mann og sin sønn. Og da han selv følte smerten i hennes sorg, sa han vennlig til henne: ‘Gråt ikke.’ Han rørte ved båret ... Han henvendte seg så til den døde og sa: ‘Unge mann, jeg sier deg: Stå opp.’ Og den døde hørte røsten til ham som er alles Herre, og reiste seg straks opp og talte. Kjærlig ga Jesus den unge mannen tilbake til hans mor.”⁵

Jesus utførte mange andre mirakler for mennesker i vanskelige tider. Han helbredet en spedalsk, roet sjøen, og



Jesus utførte tallrike mirakler for folk som var i nød. Han helbredet en spedalsk, roet sjøen, og oppvekket Jairus' datter fra de døde.

oppvekket Jairus' datter fra de døde. Han helbredet en syk mann ved Betesda-dammen, helbredet en døv mann med en talefeil og rensset 10 spedalske. Alle hadde et desperat behov.

Frelseren har merket stien vi skal følge. Vi kan strebe etter å være barmhjertige ved ikke å skylde på andre, velge å elske istedenfor å fordømme, gi andre mange muligheter til å omvende seg, unngå bitterhet og hjelpe andre i nød. Jo mer vi forstår og husker all den barmhjertighet som vises oss gjennom Jesus Kristus, jo mer vil vi lære å vise andre barmhjertighet.

President Uchtdorf har gitt følgende rettleiding: "Brødre og søstre, det er nok hjertesorg og bedrøvelse i dette livet uten at vi gjør det verre med vår egen stahet, bitterhet og uvilje... Likevel må vi gi slipp på våre klagemål... *Det er Herrens måte.*"⁶

Da den oppstandne Herre besøkte nephittene i Amerika, underviste han folket. Og da tiden kom og han skulle forlate dem, så Jesus "seg omkring i forsamlingen igjen og oppdaget at de gråt ...

Og han sa til dem: Se, mitt indre er fylt av medlidenhet med dere.

Har dere noen som er syke blant dere? ... Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medlidenhet med dere, mitt indre er *fylt av barmhjertighet*" (3 Nephi 17:5-7; uthevelse tilføyd). Hans barmhjertighet er altomfattende. Han vil velsigne oss med den guddommelige gave barmhjertighet hvis vi vil komme til ham (se Moroni 10:32). ■

Forfatteren bor i New York, USA.

For mer om dette emnet, se Dallin H. Oaks, "Kristi tilhengere," *Liahona*, mai 2013, s. 96.

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2011), 71-72.
2. Dieter F. Uchtdorf, "De barmhjertige skal finne barmhjertighet", *Liahona*, mai 2012, 76.
3. Det greske ordet i Matteus 5:7 er *eleémón*, som betyr *medfølende*. Det greske ordet i Lukas 6:36 er *oiktirmón*, som også betyr *medfølende*.
4. Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus* (1908), 154.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 33. utg. (1977), 252.
6. Dieter F. Uchtdorf, "De barmhjertige skal finne barmhjertighet", 76-77.

Hvordan blir læren fastsatt?

Av LaRene Porter Gaunt

Kirkens tidsskrifter

Læren fastsettes i dag som i oldtiden – gjennom guddommelig åpenbaring til profeter.

Som siste-dagers-hellige tror vi “på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike” (9. trosartikkel).

Om forholdet mellom åpenbaring og lære har eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum sagt: “I Kirken i dag, akkurat som i oldtiden, er det å fastsette Kristi lære eller korrigere doktrinære avvik et spørsmål om guddommelig åpenbaring til dem Herren gir apostolisk myndighet.”¹

På samme måte som åpenbaring er det middel som profeter, seere og åpenbarere mottar lære gjennom, kan også hver enkelt

av oss motta vår bekreftelse på at Jesu Kristi evangeliums lære er sann. Denne personlige åpenbaring mottar vi gjennom bønn, skriftstudium og vitnesbyrd fra Den hellige ånd. Vi viser at vi godtar Jesu Kristi lære ved å omvende oss, bli døpt og motta Den hellige ånd, og ved å fortsette å følge lovene og holde evangeliets pakter gjennom hele vårt liv.

Følgende flytskjema, basert på eldste Christoffersens generalkonferansetale i april 2012, viser hvordan lære blir fastsatt.² ■

NOTER

1. D. Todd Christofferson, “Kristi lære”, *Liahona*, mai 2012, 86.
2. Se D. Todd Christofferson, “Kristi Lære”, 86-90.

Det første presidentskap



De tolv apostlers quorum



JESUS KRISTUS ÅPENBARER LÆREN

Når åpenbaringen er lære for hele Kirken, gis den bare til Det første president-skap og De tolv apostlers quorum (se Amos 3:7; L&p 1:38; 28:2).

ÅPENBARING KAN KOMME VED ...

HAM PERSONLIG

Gud viste seg for Moses og viste ham sine henders gjerninger (se Moses 1:1-9; se også Joseph Smith – Historie 1:15-20).

HANS EGEN RØST

Herren talte til Nephi og befalte ham å bygge et skip for å bringe sin familie til Amerika (se 1 Nephi 17:7-8).

DEN HELLIGE ÅNDS RØST

Denne type åpenbaring formidles fra Ånd til ånd. Det nye testamentes apostler mottok en bekref-telse gjennom Den hellige ånd på at de ikke skulle kreve av nye konvertitter å holde Moseloven (se Apostlenes gjerninger 15:5-29).

BUDBRINGERE

Budbringerne Moses, Elias og Elijah viste seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery, og hver av dem overga nøklene til sin evange-lieutdeling til profeten (se L&p 110:11-16).

ÅPENBARING KAN GIS ...

KIRKENS PRESIDENT

Kirkens profet og presi-dent kan motta åpenbar-ing som blir lære når den blir enstemmig godkjent av Det første president-skap og De tolv apostlers quorum (se Apostlenes gjerninger 10; Offisiell erklæring 2).

PROFETER SOM HANDLER I RÅD

Disiplene i Amerika ba om å få vite hva de skulle kalle Kirken. Kristus viste seg for dem og svarte: "Hva som helst dere gjør, skal dere gjøre i mitt navn. Derfor skal dere kalle kirken ved mitt navn" (3 Nephi 27:7).

*Rettskafne forbilder kan
være til stor velsignelse
for tenåringer i en av de
mest kritiske faser i livet.*



DAGENS UNGE MENN TRENGER

rettskafne forbilder

Av Hikari Loftus

Kirkens tidsskrifter

På videregående skole hadde Todd Sylvester to mål: å gjøre det stort i basketball og å bli kjent som skolens største festløve.

I en alder av 14 år begynte Todd å drikke og bruke narkotika. Han var ikke medlem av Kirken, og hans foreldre lærte ham ikke, som han beskriver det, "hverken det ene eller det andre" om hans oppførsel. I årenes løp ødela narkotikamisbruk og alkoholisme hans en gang lovende basketballkarriere og sendte ham ut på et skråplan som fikk ham til å vurdere selvmord.

Dessverre kan elementer av Todds historie sees i livet til mange unge menn i dag, også blant Kirkens medlemmer. Todd hadde imidlertid ikke noe som unge menn i Kirken har – rettskafne forbilder. Voksne ledere i Kirken kan være til stor velsignelse for tenåringer i en av de mest kritiske fasene i livet. På grunn av sin bakgrunn forsøker Todd, som sluttet seg til Kirken i en alder av 22 år, nå å være et positivt forbilde for ungdom i menigheten sin.

Bror Sylvesters helomvending kom da han i sin mørkeste time uttalte en enkel bønn: "Gud, jeg trenger hjelp." En og en halv måned senere ringte en gammel venn, som er

medlem av Kirken, ham og sa: "Todd, jeg følte meg tilskyndet til å fortelle deg at vi trenger deg hos oss... Du kommer til å hjelpe mange mennesker, spesielt ungdom og barn."

Noen år senere, etter at var blitt døpt og viet i templet, fikk bror Sylvester et kall i Unge menns program – et kall som skulle lede til 14 års tjeneste for de unge mennene.

Ved å bruke sin fortid som motivasjon til å hjelpe de unge mennene han ble kalt til å tjene, kunne bror Sylvester kjenne seg igjen i de kamper han så guttene gjennomgå. "Jeg tror de fleste ungdommer er redde for å fortelle at de sliter," sier han. "Men jeg delte min historie med disse ungdommene hvert år. Jeg tror det var derfor de følte at de kunne komme til meg og si: 'Jeg sliter med pornografi eller drikking eller selvmordstanker.'" Brother Sylvester kunne støtte dem mens de arbeidet med å omvende seg, noe som innbefattet samtaler med biskopen.

Ledere som lytter og gir kjærlig tilbakemelding til ungdom i kritiske perioder, kan knytte sterke bånd som bidrar til å forme en ung persons identitet. Mat Duerden, en amanuensis ved Brigham Young University med doktorgrad i ungdomsutvikling,

sier: “Ungdomstiden er [en tid da den enkelte] utvikler en følelse av personlig identitet: verdier, holdninger, roller, osv. Det er en utforskende prosess. En del av denne prosessen består i å få tilbakemeldinger fra jevnaldrende eller foreldre eller andre voksne, og det kan være svært effektivt hvis det er en respektert og verdsatt voksen.”

Bror Duerden fortsetter: “De mest effektive veilederroller er bygget på gjensidig respekt for hverandre og ungdommens følelse av at det er en som virkelig bryr seg om ham uansett hvordan han kler seg eller snakker.”

“De fleste gutter lengter etter å ha et godt forhold til sine fedre,” sier bror Sylvester. “Hvis de ikke har det, er det nest beste å kunne ha en mannlig voksen person de kan snakke med og utveksle ideer med, uten å bli dømt, latterliggjort eller kritisert på grunn av sine problemer. Jeg var ikke der for å erstatte fedrene deres, men jeg ønsket å være der så de kunne snakke med meg på en måte som er sunn.”

“Det er viktig å ha felles erfaringer med ungdommene, slik at dere er i samme båt. Istedenfor å stå på sidelinjen, må du delta aktivt. Det ligger reell kraft i felles erfaringer.

Alle medlemmer skulle være engasjert i ungdom, uavhengig av sitt kall.”

Mat Duerden, amanuensis ved Brigham Young University



Selv om voksne ledere i Kirken kan spille en avgjørende rolle for å veilede en tenåring, har profeter og apostler sagt at de viktigste forbildene for ungdom er deres foreldre.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har for eksempel sagt: “Fedre, dere er det primære forbilde på manndom for deres sønner. Dere er deres mest betydningsfulle mentor, og tro det eller ei, dere er også deres helt på utallige måter. Deres ord og deres eksempel øver stor innflytelse på dem” (“Fedre og sønner: Et bemerkelsesverdige forhold,” *Liahona*, nov. 2009, 47).

Ingen av de sterke forholdene som bror Sylvester utviklet med de unge mennene, kom umiddelbart. Han måtte dyrke disse forholdene gjennom mange års tjeneste. Av de 20 unge mennene han underviste, reiste 17 på misjon. Minst fem av disse hadde ingen intensjon om å reise før de hadde vært sammen med bror Sylvester.

“Grunnen til at jeg lyktes så godt med disse guttene er at de visste at jeg var glad i dem,” sier bror Sylvester. “De visste det – ikke fordi jeg sa det, men fordi jeg viste det. Jeg fokuserte virkelig på at de skulle ha et forhold til sin Frelser. Jeg følte bare at det var nøkkelen til at de kunne komme gjennom alt og komme videre i livet og bli fremgangsrike.”

Ved å hjelpe unge menn å utvikle et forhold til Frelseren, håpet bror Sylvester at deres vitnesbyrd ville få dem til å reise på misjon, bli gift i templet og oppdra rettskafne barn. “Det er planen for lykke,” sier han. “Det er derfor det er viktig [å hjelpe ungdommen].” ■

SUKSESSHISTORIER

Følgende unge menn hadde positive forbilder som gjorde en forskjell i deres liv.

Jeg droppet aldri nadverdsmøtet igjen

Som ungdom, gikk jeg gjennom de vanlige prøvelsene i den alderen. I tillegg hadde jeg en far som ikke var aktiv i Kirken, så min mor var mitt eneste holdepunkt i evangeliet. Selv om jeg kanskje ikke innså det, trengte jeg å følge en prestedømsbærers eksempel.

Min himmelske Fader satte i min vei en mann som fortsatt den dag i dag øver stor innflytelse på meg. Hans navn er Paulo César dos Santos.

Jeg husker en søndag da jeg ikke ønsket å gå i kirken. Jeg ønsket at mor skulle la meg være i fred. Jeg fortalte henne at hun kunne dra i forveien til kirken, så skulle jeg komme litt senere. Jeg gikk ikke, men ble hjemme og så et løp på TV. Etter en stund hørte jeg biskop Paulos kjente stemme rope fra porten. Han snakket tålmodig med meg, og jeg gikk motstrebende på nadverdsmøtet.

Denne erfaringen hadde varig virkning på meg, og jeg har aldri stått over et nadverdsmøte siden.

Vinicius Elias Barbosa Jardim, São Paulo, Brasil

Han så meg som et barn av Gud

Gjennom hele min ungdom i Missouri, USA, var Blaine Bartholomew, et medlem av Unge menns president-skap på stavsplan, en god venn for meg på aktiviteter. Jeg tok imidlertid aldri hans vennskap eller råd til meg. Det var ikke før jeg ble 18 at et dypere forhold utviklet seg. Han så at jeg strevde og fortsatte å falle, og som min biskop på den tiden, forsøkte han å råde meg og lede meg tilbake til rettferdighetens sti. Til slutt begynte jeg med narkotika og alkohol, og etter å ha flyttet bort, fortsatte jeg på dette skråplanet.

Da jeg kom hjem, husket jeg Blaine og den kjærlighet han viste meg. Han fortsatte velvillig dette vennskapet og gjorde meg til en del av familien sin. Han ble ikke bare en venn, men også en far nummer to. Mange ganger når jeg var full eller påvirket av narkotika, tok han seg av meg.

Jeg er eldre nå og verdsetter mitt forhold til Blaine. Hans stadige oppmuntring, kjærlighet og støtte har betydd mer enn han aner. Han har aldri tvilt på mine muligheter som et barn av Gud. Nå prøver jeg å overvinne mine synder og min stolthet, og er på randen til å inngå pakter jeg aldri trodde at jeg ville være i stand til å inngå. Jeg er takknemlig for at vår himmelske Fader oppreiste en slik mann for å være et eksempel for meg.

Navn ønskes ikke oppgitt, Utah, USA



Fortsatt

EN STERK OPPFORDRING

Profeter og apostler erklærer at “Familien – En erklæring til verden” er enda mer relevant i dag enn da den først ble utgitt.

Av Richard M. Romney
Kirkens tidsskrifter

I en verden hvor ekteskapet står i fare og tradisjonelle familier blir angrepet, gir særlig ett dokument klarhet og veiledning. Profeter og apostler sier at “Familien – En erklæring til verden” er minst like relevant i dag som da den ble utgitt i 1995.¹

Frihetens fane i vår tid

Erklæringen om familien er fortsatt “et opprop om å beskytte og styrke familier”, ifølge eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum.²

Vår verden er lik det forfalne nephittiske samfunn i Mormons bok, og eldste Ballard oppfordrer siste-dagers-hellige til å “gjøre [erklæringen] til en fane, ikke ulik hærfører Moronis ‘frihetens fane’, og forplikte oss til å etterleve dens forskrift”.³

Avgjørende for vår lykke

Verden fremmer mange ulike veier til lykke. Men profeter i vår tid hevder at de største mulighetene til lykke finnes i celestiale ekteskap.⁴

Hvis vi etterlever og handler etter vår nåværende kunnskap om at familier kan

være evige, lover eldste Ballard at “vi vil tiltrekke oss verden. Foreldre som legger stor vekt på sine familier, vil bli tiltrukket av Kirken...

“Vårt familieorienterte perspektiv skulle få siste-dagers-hellige foreldre til å gjøre alt de kan for å bli de beste foreldre i verden. Det skulle gi oss enorm respekt for våre barn, som i sannhet er våre åndesøsken, og det skulle få oss til å vie all den tid som er nødvendig, til å styrke våre familier. Det er virkelig ikke noe mer avgjørende for lykke – både vår egen og våre barns – enn at vi elsker og støtter hverandre innen familien.”⁵

Styrke utover din egen

Eldste Ballard råder familier overalt til å skaffe seg et eksemplar av erklæringen og innrette seg etter dens lære.

“Vær ditt beste og oppfør deg så godt du kan. Gud vil gi deg styrke utover din egen når du daglig strever for å oppfylle det helligste jordiske ansvar han gir til sine barn. Lytt til Åndens røst og levende profeters rettledning. Vær ved godt mot. Gud har ikke satt dere på jorden for å mislykkes, og deres innsats som



Du kan finne og dele familieerklæringen på lds.org/topics/family.

foreldre vil ikke regnes som mislykket med mindre dere gir opp.”⁶

Håp om evig liv

Familieerklæringen lærer oss at familier kan vare evig. Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum sier at “selv om frelse er en individuell sak, er opphøyelse en familiesak... Når en familie blir beseglet i templet, kan denne familien bli like evig som Guds rike.”⁷

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, forklarer at våre familier er “grunnleggende, ikke bare for samfunnet og for Kirken, men også for vårt håp om evig liv”.⁸

En advarsel forut for sin tid

President Eyring advarer og sier at konsekvensene av å ignorere det familieerklæringen lærer oss, “vil ganske enkelt være mer katastrofale enn manglende fred i dette liv eller fravær av lykke”.⁹

Erklæringen er profetisk, sier han, fordi den advarer mot de tingene som har undergravd familier de senere år. Han siterer den

profetiske advarselen og oppfordringen til handling som erklæringen avslutter med:

“Vi advarer og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelse, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.”¹⁰

Et internasjonalt dokument

Da president Gordon B. Hinckley (1910-2008) fremla familieerklæringen på Hjelpeforeningens fellesmøte 23. september 1995, sa han at dens hensikt var å “advare”¹¹ verden mot å avvike fra dens normer. Siden da har dokumentet blitt publisert på mange språk, gjentatte ganger blitt omtalt på generalkonferansen og henger i møtehus og hjem over hele verden. Det er en profetisk erklæring gitt av en kjærlig himmelsk Fader for å gi veiledning til sine barn – veiledning som aldri har vært mer nødvendig enn den er i dag. ■

NOTER

1. Se M. Russell Ballard, “Det viktigste er det som varer lengst,” *Liahona*, nov. 2005, 41.
2. M. Russell Ballard, “Det viktigste er det som varer lengst,” 41.
3. M. Russell Ballard, “Det viktigste er det som varer lengst,” 42.
4. Se Russell M. Nelson, “Celestiale ekteskap,” *Liahona*, nov. 2008, 92-94.
5. M. Russell Ballard, “Det viktigste er det som varer lengst,” 42.
6. M. Russell Ballard, “Foreldres hellige ansvarsoppgave,” *Liahona*, mars 2006, 17.
7. Russell M. Nelson, “Celestiale ekteskap,” 92, 93.
8. Henry B. Eyring, “Familien,” *Lys over Norge*, okt. 1998, 23.
9. Henry B. Eyring, *Lys over Norge*, okt. 1998, 23.
10. “Familien – En erklæring til verden” (*Lys over Norge*, nov. 2010, 129).
11. Gordon B. Hinckley, “Stå sterke mot verdens falskhet,” *Lys over Norge*, jan. 1996, 100.

PREKEN BAK TALERSTOLEN

Da familien min satt noen rader bak diakonene under et nadverdsmøtet, klarte jeg ikke tenke på noe annet før åpningssalmen enn at en av diakonene ikke hadde knyttet det lange slipset riktig og ikke hadde puttet den krøllete skjorten pent ned i buksen. Jeg syntes noen skulle ha hjulpet ham. Tross alt bør diakoner være et eksempel på Frelseren ved sin opptreden og påkledning når de deler ut nadverden.

Møtet fortsatte, og jeg glemte ham. Etter at diakonene hadde delt ut nadverden, begynte talene. Taler nummer to var den unge mannens mor. Hun snakket om sin omvendelse, om en vanskelig oppvekst og om sin kamp

som enslig mor. Det var en herlig tale som fikk henne til å gråte. Hun satte seg på plassen sin på forhøyningen og fortsatte å gråte da menighetens kor samlet seg for å synge.

Da reiste hennes sønn seg, og med sitt krøllete slips og sin uryddige skjorte gikk han opp til forhøyningen. Han ga sin mor en klem og bøyde seg ned ved siden av henne for å trøste henne. Jeg fikk tårer i øynene da scenen utspant seg foran meg, og jeg ble så grepet at jeg ikke kan uttrykke det i ord. Men så demret noe, og jeg hang med hodet. Der jeg satt i min dobbel-spente dress, med mitt perfekt knyttede slips og mine blankpussede sorte sko, innså jeg at jeg virkelig hadde

gått glipp av noe under forberedelsen til nadverden.

Den unge mannen og hans mor kom ned fra forhøyningen og satt sammen da koret begynte å synge. Jeg satt der, ute av stand til å lytte til sangen fordi denne diakonens preken fylte mitt hjerte med et budskap om Kristi kjærlighet.

Han hadde utført sin handling med ømhet og omsorg. Det var ikke det minste tegn til forlegenhet på denne unge guttens ansiktet – bare ren kjærlighet. De påfølgende budskapene fra talerstolen denne dagen var bra, men jeg vil alltid minnes prekenen bak talerstolen. ■

Jeff Fullmer, Idaho, USA

Med sitt krøllete slips og sin uryddige skjorte reiste han seg og gikk til forhøyningen. Han ga sin mor en klem og bøyde seg ned ved siden av henne for å trøste henne.



TO NYE DIAKONER

For noen år siden hadde jeg det privilegium å være quorumsveileder for diakonene. I vårt quorum hadde vi tre aktive diakoner, som alle ble kalt til å være med i quorumspresidentskapet.

På ett av sine møter besluttet dette unge presidentskapet at de ønsket at minst to av de mindre aktive diakonene i quorumet skulle begynne å komme til Kirkens møter og aktiviteter. Ydmykt satte de en dato – en søndag seks uker unna – da de skulle nå sitt mål. De ba om at de måtte lykkes i dette hellige forsøket og lovet ydmykt å gjøre følgende:

- Be sammen regelmessig.
- Faste sammen.
- Besøke hver diakon på listen.
- Planlegge aktiviteter slik at diakoner som kom tilbake, ville komme til et velstrukturert program.

Presidentskapet følte sterkt at disse målene var Herrens vilje, så de gikk i gang med tro og tillit.

I løpet av de neste ukene gjorde disse tre unge menn det de hadde lovet, og forventet at deres bønner ville bli besvart. De ba sammen, fastet sammen, besøkte de mindre aktive diakoner og inviterte dem tilbake, og forberedte aktiviteter i den tro at de trengte å være forberedt på en økning i fremmøte.

Til tross for deres flid kom ingen diakoner tilbake – ikke til kirken eller til

noen annen aktivitet. Datoen nærmet seg, og selv om de var skuffet over at medlemmer av deres quorum ikke kom tilbake til kirken, var de unge mennene fremdeles sikre på at vår himmelske Fader ville besvare deres bønner.

Søndagen som var målet deres kom, og ingen av de unge mennene som presidentskapet hadde kontaktet, kom til kirken. Men biskopen kunngjorde under nadverdsmøtet at to 12 år gamle unge menn som

I løpet av de neste ukene ba disse tre unge mennene sammen, fastet sammen og inviterte de mindre aktive diakonene tilbake til kirken.

hadde undersøkt Kirken, skulle døpes den kvelden.

For en velsignelse det var for disse to nye medlemmer av Kirken å slutte seg til et quorum med et slikt presidentskap. Og for en velsignelse det var for presidentskapet å se sin innsats og sine bønner bli så direkte besvart og lære at Herren holder sine løfter.

Begeistring i quorumet var så stor at ett av medlemmene i presidentskapet sa: “La oss gjøre dette igjen.” ■

Anthony Poutu, New Zealand



VÅR HIMMELSKE FADERS KJÆRLIGHET

For en tid siden spurte våre venner om deres sønn, John, og hans kjæreste kunne besøke oss en uke. John er mindre aktiv, og hans kjæreste er ikke medlem av Kirken. Vi lot henne få vår sønns rom og ga John en sofa i stuen.

Før de kom, ba vi til vår himmelske Fader og spurte hvordan vi skulle forholde oss til dem – som lærere, foreldre eller bare venner. Svaret var at vi skulle følge Åndens tilskyndelser og hjelpe dem åndelig.

Hver kveld setter min mann, sønn, og jeg oss ned for å for å studere Skriftene. Den første kvelden med våre gjester følte vi at vi ikke skulle

innby dem til å studere hos oss. Men neste kveld før vårt skriftstudium banket John sjenert på døren og sa: "Mary er redd for å spørre, men hun ville gjerne vite om vi kan være sammen med dere."

Vi åpnet døren på vidt gap, inviterte dem inn og begynte å studere Mormons bok sammen. Mary hadde aldri lest Skriftene før og visste ikke om hun trodde på Gud. Hun innrømmet at da hun kom hjem til oss, hadde hun vært redd for at vi ville få henne til å delta i noe religiøst hun ikke forsto.

For å få Mary til å føle seg vel fortalte min mann henne om

frelsesplanen, Frelseren Jesus Kristus, Joseph Smiths første syn og Mormons bok. Hun snakket med oss helt til midnatt.

Neste dag var John og Mary sammen med oss i en samtale med misjonærene. Jeg vil aldri glemme den ånd som fylte rommet. Etter en enkel diskusjon snakket vi om vår himmelske Faders egenskaper. Da spurte Mary hvorfor Gud tillater lidelse hvis han elsker oss, et spørsmål jeg hadde tenkt på lenge.

Noen dager tidligere hadde jeg fått et brev fra en venninne som hadde abortert med sitt tredje barn, så Marys spørsmål traff meg i hjertet. Jeg vitnet om at tider med lykke og glede noen ganger ikke kan gjøre et så sterkt og evigvarende inntrykk på oss som tider med personlig tragedie. Jeg fortalte Mary at sorg kan herde oss akkurat som ild herder jern. Hvis vi forblir trofaste mot Gud mens vi gjennomgår prøvelser, vil vår tro vokse.

Det var en uforglemmelig samtale. Etterpå vi satt stille mens Ånden vitnet om vår himmelske Faders kjærlighet. Da Mary så opp, strålte øynene hennes og var fulle av tårer.

Jeg vet ikke hva som vil skje i årene som kommer, men jeg er helt sikker på at forståelsen jeg så i Marys øyne den dagen, vil hjelpe henne gjennom hele hennes liv og kan bidra til å føre henne til hennes himmelske Fader. ■

Anna Nikiticheva, Russland



John banket sjenert på døren og sa: "Mary er redd for å spørre, men hun ville gjerne vite om vi kan være sammen med dere under skriftstudiet."

HAN VELSIGNET MIN SKJÆRENDE TONE

Ørene mine var røde av forlegenhet da min tenåringsønn, Derek, og jeg hadde sunget “Be Still, My Soul”¹ på nadverdsmøtet. Jeg hadde ikke varmet stemmen opp skikkelig før møtet begynte, så da jeg prøvde å nå en høy tone, sprakk stemmen min fryktelig.

Jeg gled tilbake på benken min og følte meg ille til mote tross støttende blikk fra min smilende kone, som forsikret meg om at jeg ikke hadde ødelagt møtets ånd.

Etter avslutningsbønnen skyndte jeg meg ut til bilen for å hente en leksjonsbok. En søster i menigheten vår sto i nærheten av døren og hulket. En venninne trøstet henne med en arm rundt skulderen hennes. Da jeg gikk forbi, hørte jeg den gråtende søster si mitt navn, og hun takket meg for at jeg hadde valgt den salmen vi sang og for at jeg hadde sunget den slik at den rørte henne sterkt.

Hun forklarte at hun hadde født et dødfødt barn noen dager tidligere og hadde kjempet med sinne og fortvilelse siden da. Da Derek og jeg sang salmen, hadde hun følt Ånden dekke hennes verkende sjel med en fredelig, trøstende varme. Dette hadde fylt henne med det håp hun trengte for å bære sin sorg.

Forlegen mumlet jeg takk, skyndte meg ut døren og følte meg glad og ydmyk ved hennes ord. Da jeg kom til bilen, husket jeg en tale under en andakt av Kim B. Clark, rektor ved Brigham Young University – Idaho. Han hadde sagt: “Når vi handler i tro

på [Jesus] for å utføre hans gjerning, går han med oss” for å tjene andre og “velsigner oss så vi sier akkurat det de trenger å høre”. Han sa også at “det vi faktisk sier og faktisk gjør kan føles litt klosset eller ikke veldig elegant... Men Frelseren tar våre ord og våre handlinger, og han fører dem gjennom sin Ånd til menneskenes hjerter. Han tar vår oppriktige, men ufullkomne innsats og vender den til noe som er helt riktig, ja, til noe som er fullkomment.”²

Tårer av takknemlighet fylte mine øyne da jeg kom tilbake til møtehuset.

Herren hadde velsignet et ufullkomment musikalsk nummer og ført dens budskap fullkomment inn i en ung søsters sørgende hjerte for å trøste henne sørgende sjel. I tillegg brukte Herren denne gripende opplevelsen til å gi meg en meget grundigere forståelse av et dyptgripende prinsipp i evangeliet. ■

Randy Lonsdale, Alberta, Canada

NOTER

1. *Hymns*, nr. 124.
2. Kim B. Clark, “Love by Faith,” andakt ved Brigham Young University–Idaho, 29. juli 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm.

Jeg hadde ikke varmet stemmen opp skikkelig før møtet begynte, så da jeg prøvde å nå en høy tone, sprakk stemmen min fryktelig.





HANS NÅDE ER tilstrekkelig

*Hvordan fungerer egentlig
Guds nåde?*

Av Brad Wilcox

En ung kvinne kom en gang til meg og spurte om vi kunne snakke sammen. Jeg sa: "Selvsagt! Hva kan jeg hjelpe deg med?"

Hun sa: "Jeg forstår bare ikke nåden."

Jeg svarte: "Hva er det du ikke forstår?"

Hun sa: "Jeg vet at jeg trenger å gjøre mitt beste, og da gjør Jesus resten, men jeg kan ikke engang gjøre mitt beste."

Jeg sa: "Sannheten er at Jesus betalte vår gjeld i sin helhet. Han betalte ikke alt bortsett fra noen få mynter. Han betalte alt. Det er fullbrakt."

Hun sa: "Greit! Så jeg trenger ikke gjøre noe?"

"Å, nei," sa jeg, "du har mye å gjøre, men det er ikke å betale den gjelden. Vi skal alle oppstå. Vi skal alle gå tilbake til Guds nærhet for å bli dømt. Det som gjenstår for å bli bestemt av vår lydighet, er hvor vel tilpass vi planlegger å være i Guds nærhet og

hvilken herlighetsgrad vi planlegger å motta."

Kristus ber oss vise tro på ham, omvende oss, inngå og holde pakter, motta Den hellige ånd og holde ut til enden. Ved å etterkomme dette betaler vi ikke det rettferdigheten krever – ikke engang det aller minste. I stedet viser vi at vi verdsetter det Jesus Kristus gjorde, ved å benytte det til å leve et liv som hans. Rettferdighet krever umiddelbar fullkommenhet eller straff når vi kommer til kort. Fordi Jesus påtok seg den straffen, kan han tilby oss muligheten til å bli fullkomne (se Matteus 5:48, 3 Nephi 12:48) og hjelpe oss å nå dette målet. Han kan tilgi det som rettferdigheten aldri kunne, og han kan nå henvende seg til oss med sine egne krav (se 3 Nephi 28:35).

Nåden forvandler oss

Kristi ordning med oss kan sammenlignes med en mor som sørger for musikkundervisning for sitt barn. Mor betaler pianolæreren. Fordi mor

betaler gjelden i sin helhet, kan hun vende seg til barnet sitt og be om noe. Hva er det? Øvelse! Blir pianolæreren betalt fordi barnet øver? Nei. Får mor tilbakebetalt det hun betaler pianolæreren, ved at barnet øver? Nei. Ved at barnet øver viser det at det verdsetter morens utrolige gave. Det er slik barnet benytter seg av den fantastiske muligheten moren gir det til å leve på et høyere nivå. Morens glede består ikke i å få tilbakebetalt, men i å se at hennes gave blir brukt – å se at barnet hennes gjør fremgang. Og hun fortsetter å be barnet øve, øve, øve.

Hvis barnet mener at mor maser for mye om å øve ("Huff, mamma, hvorfor jeg trenger å øve? Ingen av de andre barna må øve! Jeg skal bare bli en profesjonell baseballspiller uansett!"), er det kanskje fordi det ennå ikke ser det med mors øyne. Barnet ser ikke hvor mye bedre livet kan være hvis det ville velge å leve på et høyere plan.



**Når vi forstår nåden,
forstår vi at Kristi for-
sonings velsignelser er
vedvarende og at hans
styrke er fullkommen i
vår svakhet.**

Fordi Jesus har betalt rettferdigheten, kan han nå på samme måte vende seg til oss og si: “Følg meg” (Matteus 4:19); “Hold mine bud” (Johannes 14:15). Hvis vi mener hans krav er altfor strenge, er det kanskje fordi vi ennå ikke ser gjennom Kristi øyne. Vi har ennå ikke forstått hva han prøver å gjøre av oss.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt: “Den angrende synderen må lide for sine synder, men denne lidelsen har et annet formål enn straff eller betaling. Dens formål er *forandring*” (*The Lord’s Way* [1991], 223; uthevelse i originalen). La oss benytte dette når det gjelder den unge pianisten: Barnet må øve på piano, men denne øvingen har et annet formål enn straff eller betaling. Dens formål er forandring.

Forsoningens mirakel er ikke bare at vi kan leve etter døden, men at vi kan ha et rikere liv (se Johannes 10:10). Forsoningens mirakel er ikke bare at vi kan bli rensset og trøstet, men at vi kan bli forvandlet (se Romerne 8). Skriftene gjør det klart at intet urent kan bo hos Gud (se Alma 40:26), men noe uendret vil ikke engang ønske det.

Forsoningens mirakel er ikke bare at vi kan komme hjem, men at vi – mirakuløst nok – kan føle oss hjemme der. Hvis vår himmelske Fader og hans Sønn ikke krevde tro og omvendelse, ville det ikke være noe ønske om å forandre seg. Tenk på dine venner og familiemedlemmer som har valgt å leve uten tro og uten omvendelse. De ønsker ikke å forandre seg. De prøver ikke å forlate synden og føle seg vel sammen med Gud. De prøver snarere å forlate Gud og føle seg vel med synd. Hvis Faderen og

Sønnen ikke krevde pakter og ikke skjenket Den hellige ånds gave, ville det ikke være mulig å forandre seg. Vi ville for alltid sitte igjen med bare viljestyrke, uten tilgang til hans kraft. Hvis vår himmelske Fader og hans Sønn ikke krevde at vi skulle holde ut til enden, ville vi ikke kunne tilegne oss disse forandringer med tiden. De ville for alltid være overfladiske og kosmetiske istedenfor å trenge inn i oss og bli en del av oss – en del av den vi er. Enkelt sagt, hvis Jesus ikke krevde øvelse, ville vi aldri bli hellige.

Nåden hjelper oss

“Men skjønner du ikke hvor vanskelig det er å øve? Jeg er ikke så veldig god på piano. Jeg treffer en masse gale noter. Det tar meg en evighet å få det riktig.” Vent litt. Er ikke dette en del av læringsprosessen? Når en ung pianist treffer en feil note, sier vi ikke at han ikke kan fortsette å øve. Vi forventer ikke at han skal være feilfri. Vi forventer bare at han skal fortsette å prøve. Fullkommenhet kan være hans endelige mål, men nå kan vi være fornøyd med fremdriften i riktig retning. Hvorfor er dette perspektivet så lett når det gjelder å lære å spille piano, men så vanskelig når det gjelder å lære det åndelige?

Altfor mange gir opp når det gjelder Kirken fordi de er lei av stadig å føle at de ikke strekker til. De har prøvd tidligere, men de føler stadig at de ikke er gode nok. De forstår ikke nåden.

HOVEDPUNKTER

- Vi blir frelst ved Kristi nåde, som betalte prisen for våre synder.
- Våre gjerninger, som å omvende oss og holde budene, frelser oss ikke, men de er krav som Frelseren stiller for å hjelpe oss å forvandle oss.
- Guds nåde er guddommelig kraft til å hjelpe oss med alle våre svakheter og er tilgjengelig for oss til alle tider.

Det skulle aldri være bare to valg: fullkommenhet eller det å gi opp. Når det gjelder å lære å spille piano, er de eneste alternativene å opptre i Carnegie Hall eller slutte? Nei. Vekst og utvikling tar tid. Læring tar tid. Når vi forstår nåden, forstår vi at Gud er langmodig, endring er en prosess, og at omvendelse er et mønster i vårt liv. Når vi forstår nåden, forstår vi at velsignelsene ved Kristi forsoning er vedvarende og at hans styrke er fullkommen i vår svakhet (se 2 Korinterbrev 12:9). Når vi forstår nåden, kan vi, som det står i Lære og pakter, “fortsette i tålmodighet inntil [vi] blir fullkommen-gjort” (L&p 67:13).

Nåden er ikke en startmotor som settes i gang når vår drivstofftilførsel er oppbrukt. Den er snarere vår konstante energikilde. Den er ikke lyset i

enden av tunnelen, men det lys som fører oss gjennom tunnelen. Vi mottar ikke nåden et eller annet sted på veien. Den blir mottatt akkurat her og akkurat nå.

Nåden er tilstrekkelig

Kristi nåde er tilstrekkelig (se Ether 12:27; L&p 17:8) – tilstrekkelig til å dekke vår gjeld, tilstrekkelig til å forvandle oss og tilstrekkelig til å hjelpe oss så lenge som denne forvandlingsprosessen krever. Mormons bok lærer oss å stole helt på “Den Hellige Messias’ fortjeneste, barmhjertighet og nåde” (2 Nephi 2:8). Når vi gjør dette, oppdager vi ikke det – som noen kristne tror – at Kristus ikke krever noe av oss. Snarere oppdager vi grunnen til at Han krever så mye, og styrken til å gjøre alt han ber om (se Filipperne 4:13). Nåden betyr ikke at Gud ikke har høye forventninger. Nåden viser at Guds kraft er tilstede (se Lukas 1:37).

Guds nåde er tilstrekkelig. Jesu nåde er tilstrekkelig. Den er tilstrekkelig. Den er alt vi trenger. Ikke gi opp. Fortsett å prøve. Se ikke etter utveier og unnskyldninger. Se hen til Herren og hans fullkomne styrke. Ikke søk etter noen å skyld på. Søk etter noen som kan hjelpe deg. Søk Kristus, og når du gjør det, vil du føle den styrke og kraft og guddommelige hjelp som vi kaller hans fantastiske nåde. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 12. juli 2011. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.



Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

VEIEN TIL LYKKE

Bud blir ikke gitt for å begrense oss, men heller for å gjøre mulig det vi virkelig ønsker og det vår himmelske Fader, som elsker oss, ønsker for oss.





DELTA I DISKUSJONEN



I hele september kommer dere til å studere budene i deres prestedomsquorumer og klasser i Unge kvinner og i Søndagsskolen. Dere kan gjerne tenke på noen bud som deres jevnaldrende ofte sliter med. Hvilke velsignelser har du eller andre mottatt ved å følge disse budene? Ha en idédugnad om hvordan dere kan vitne om disse velsignelsene for folk rundt dere, og følg Ånden for å vite hva dere skal si og når dere skal si det. Dere kan rollespille noen eksempler under en familiens hjemmeaften eller bære vitnesbyrd under en Søndagsskole-leksjon.

Til tider blir noen mennesker forvirret og tror at budene er restriksjoner eller begrensninger som gjør livet komplisert og fjerner muligheter eller lykke eller livets gleder. I virkeligheten beskytter budene oss og fører oss til lykke. De blir ikke gitt for å begrense oss, men heller for å muliggjøre – la oss oppnå i dette livet og i det neste – det vi virkelig ønsker og det vår himmelske Fader, som elsker oss, ønsker for oss.

De er som en trapp. Hvert trinn kan representere ett bud, og for hvert bud som vi adlyder, kan vi gå oppover. Hvis vi så forstår viktigheten av budene, vil vi ønske flere. Vi føler ikke motvilje mot budene. Vi ønsker flere for å kunne utvikle oss mer. Og en himmelsk Fader som elsker oss, gir

oss i henhold til våre ønsker. Hvis vi ønsker det, vil Han gi oss flere bud for å lette vår fremgang.

Så, unge mennesker, vennligst ikke klag på budene. Ikke si: “Jeg vil ikke ha noe mer,” men si heller: “Ja, mer, mer. Jeg ønsker å gjøre fremgang. Jeg ønsker å være lykkelig. Jeg ønsker å være som min himmelske Fader. Og budene viser meg hvordan jeg kan gjøre det. De åpner veien foran meg og beskytter meg også fra det onde og det som tilintetgjør lykke – og noen ganger beskytter de til og med selve livet.”

Jeg håper at dere er overbevist. Vi må gjøre alt som er nødvendig for å holde budene, selv om det synes som vi er helt alene når vi gjør det. ■

Fra en tale til ungdom i Salta i Argentina, november 2011.

For å lese mere om dette emnet, se Thomas S. Monson, “Lydighet gir velsignelser,” *Liahona*, May 2013, s. 89; og L. Tom Perry, “Lydighet mot loven er frihet,” *Liahona*, mai 2013, s. 86.



Hva er så **STORARTET** med den **STORE** og **ROMMELIGE BYGNINGEN**?

Av Dennis C. Gaunt

Abby gleder seg til å gå på skoleballet, men ønsker at den nye kjolen hennes var litt mer lik kjolene hennes venninner vil ha på seg. Hun mener hennes venninner vil se mer glamorøse og sofistikerte ut i sine ermeløse kjoler enn hun vil i sin sømmelige kjole, og hun bekymrer seg for at hun vil skille seg ut.

Nate henger ut med sine venner en kveld da en av hans kamerater tar frem noen bokser øl og sender dem rundt. Nate nekter først og sier: "Jeg kan ikke." Da begynner vennene hans å le og erte ham. Nate ønsker ikke at hans venner skal tro at han ikke er kul, så han vurderer å ta noen slurker med øl bare for å få kameratene til å slutte å le.

Høres disse situasjonene kjent ut? I likhet med Abby og Nate kommer vi alle til veiskiller i livet, der vi står overfor forskjellige valg, som når vi må velge en vei. Ved disse vanskelige og viktige avgjørelser er vi noen ganger redde for å stå frem for det vi tror fordi vi er redde for å skille oss ut.

Abby og Nate opplever selv noen av vanskelighetene som beskrives i Lehis syn om livets tre. I dette synet

lærer vi at to av de viktigste grunnene til at folk forlater den snevre og smale sti, er at de blir blindet av det som frister og lokker (se 1 Nephi 8:23; 12:17), og de skammer seg på grunn av de som spotter dem i den store og rommelige bygningen (se 1 Nephi 8:26-28). La oss undersøke disse to delene av Lehis syn for å se om vi ikke bare kan forstå dem bedre, men også lære av dem for å finne styrke til å stå frem og forsvare det som er rett.

Gå denne vei

Problemet med verdens fristelser er at de er så *fristende*, er de ikke? President Spencer W. Kimball (1895-1985) sa: "Hvem var det som sa at synd ikke var moro? ...Synd er attraktivt og ønskelig... Synd er enkelt og har et stort selskap av hyggelige følgesvenner."¹

Så sterkt vi enn hater å innrømme det, så virker mange av de andre stiene tiltalende. Noen stier dreier plutselig i spennende retninger, mens andre svinger så forsiktig at de for en stund ser ut til å gå parallelt med evangeliets vei. Noen er glamorøst

dekket av rødt, og man hører ekkoet av applaus. Andre synes å være brolagt med gull og juveler.

Den store og rommelige bygningens tiltrekningskraft er i seg selv noe lignende. Tross alt, noen av de rikeste, mest populære, mest attraktive og mektigste mennesker i verden bor der! Hvem ville ikke ønske å være sammen med dem, oppføre seg og kle seg som dem? Det synes ofte som de har det langt bedre enn resten av oss som prøver å holde oss på evangeliets vei.

Mye i likhet med vår venn Abby, jo mer oppmerksomhet vi gir folk i den store og rommelige bygningen, jo mer kan vi bli sjalu eller frustrert eller til og med sinte. Vi tenker kanskje at det ikke virker rettferdig at de skal ha så mange fine ting, mens vi prøver å holde oss på veien til livets tre.

Satan vet at en av de beste måtene å få folk til å forlate evangeliets vei på, er å lure dem til å tro at det er for vanskelig, kjedelig eller gammeldags å holde seg på veien. Han bryr seg ikke om hvilken av de andre stiene vi tar – enhver sti vil være bra – så lenge det ikke er evangeliets vei.

Når verden forteller deg at deres måte er bedre, må du ha mot til å stå frem og etterleve evangeliets sannheter.



STÅ FOR DET VI TROR

For å se en video om å stå opp for det vi tror på og å lytte til ungdom forklare hvorfor de velger å beholde sine normer, kan du gå inn på youth.lds.org og se etter videoene "Våg å stå alene" og "Jeg velger å være ren" under Featured Videos (tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk).

"Hvordan smaker den frukten?"

Å gjøre narr av de troende er en favorittaktivitet i den store og rommelige bygningen. President Thomas S. Monson har sagt: "Stadig oftere har kjendiser og andre ... i rampelyset, en tendens til å gjøre narr av religion generelt, og iblant av Kirken spesielt. Hvis ikke vårt vitnesbyrd er godt nok forankret, kan den slags kritikk få oss til å tvile på vår egen tro eller til å vakle i våre beslutninger."²

Det virker som om uansett hvor vi går i livet, enten personlig eller på nettet, vil det være et åpent vindu i den store og rommelige bygningen i nærheten med noen som er klar til å peke på oss og le av det vi verdsetter. Vi har vel alle opplevd denne form for hån til forskjellige tider, og det kan være svært smertefullt. Vi vet at vi skulle reagere på en Kristus-lignende måte, men det er ikke alltid lett. Ingen liker å bli ledd av eller at det man virkelig tror blir omtalt nedsettende. I likhet med Nate kan vi noen ganger svare med en setning som "Jeg kan ikke – jeg er en siste-dagers-hellig", bare for å høre andre ler enda mer.

"Jeg kan ikke ..."

Har du noen gang lagt merke til hvordan spottere alltid har en tendens til å fokusere på ordene *kan ikke*? Som i: "Hvorfor *kan du ikke* drikke det?" "Hvorfor *kan du ikke* handle med meg på søndag?" eller "Hvorfor *kan du ikke* ha sex før du er gift?"

Dette fokuset på ordene *kan ikke* kan få oss til å føle oss maktesløse. Det kan føles som om vi er svake og feige. Det kan føles som om vi er hjelpeløse ofre for en upersonlig Gud som har låst oss inne slik at vi ikke har noe gøy.

Denne taktikken er veldig, veldig gammel. Faktisk har Satan brukt den helt fra begynnelsen av. Da Gud satte Adam og Eva i Edens hage, fortalte han dem: "Av hvert tre i hagen kan du fritt ete" (Moses 3:16). Høres ordene "hvert tre" ut som en begrensning for deg? Selv om Gud sa til Adam og Eva at det var bestemte konsekvenser av å spise av treet til kunnskap om godt og ondt, begrenset han dem aldri fysisk. De hadde hele hagen for seg selv og ble fortalt: "Du kan selv velge, for det er deg gitt" (Moses 3:17). Det lyder som frihet for meg!

Så det er interessant at når Satan kommer senere, sier han: "Har Gud virkelig sagt: – Dere skal ikke ete av noe tre i hagen?" (Moses 4:7). I hovedsak spurte Satan: "Hvorfor *kan du ikke* spise frukten av dette treet?" i samme spottende tone som kommer fra vinduene i den store og rommelige bygningen. Satan fokuserte på den ene tingen som Gud hadde knyttet konsekvenser til, og han fikk det til å høres ut som om Gud ønsket å berøve Adam og Eva noe. Satan forvrengte Guds ord og la til løgner i et forsøk på å overtale dem til å følge ham i stedet for Gud. Når alt kommer til alt, hadde det å spise av frukten vært en del av planen hele tiden. Og Gud sørget for en Frelser for å gi Adam og Eva og alle deres barn muligheten til å utvikle seg og vende hjem.

"Jeg vil ikke!"

Og hva er det vi egentlig sier når vi sier: "Jeg kan ikke – jeg er en siste-dagers-hellig"? Sier vi egentlig: "Jeg skulle ønske jeg kunne, og hvis jeg ikke var en siste-dagers-hellig, ville jeg sannelig gjøre det"? Jeg hadde en gang en venn som pleide å spøke om alt han



EVNEN TIL Å VELGE

“Fordi [menneskenes barn] er forløst fra fallet, er de blitt fri for evig, kjenner godt fra ondt, for å handle på egenhånd og ikke bli påvirket” (2 Nephi 2:26).

ville gjøre hvis han ikke var medlem av Kirken. Problemet var at jeg ikke alltid visste om han spøkte.

Heller enn å fokusere på *kan ikke* og *ikke gjør det*, ville det være mye bedre om vi brukte ordene *vil ikke*. Som i: “Jeg vil ikke – jeg er en sistedagers hellig.” Når vi sier *vil ikke* istedenfor *kan ikke*, endres fokuset for uttrykket seg og viser at vi har evne til å velge selv. Ved å si “jeg vil ikke”, sier vi: “Jeg *velger* ikke å gjøre det, ikke fordi jeg er blind tilhenger eller fordi jeg blir begrenset, men fordi jeg tror på handlefrihet og ansvar, og jeg *ønsker* å gjøre det som er riktig. Jeg velger å handle og ikke bli påvirket” (se 2 Nephi 2:14, 26).

Å bruke “Jeg vil ikke” i stedet for “Jeg kan ikke” er også en stor handling som viser mot. Det krever ikke

mot å følge folkemengdene ned de forskjellige veiene i verden. Alle kan klare det. Å stå frem for sannheten viser ekte tro. Å skille seg ut fra verden krever virkelig mot. Det viser at vi virkelig bruker vår handlefrihet og virkelig tenker selv. Folk i den store og rommelige bygningen blir alltid omtalt som en navnløs folke-mengde, en ansiktsløs mobb. Når alt kommer til alt, lyder deres ord hule og meningsløse. Ved trofast å utøve vår handlefrihet kan vi fatte mot til å si som Lehi og de modige og trofaste medlemmene av hans familie: “Vi brydde oss ikke om dem” (1 Nephi 8:33).

Midt i en stadig mer ugudelig verden skiller de som står frem for og vandrer på evangeliets vei, seg virkelig ut. Men de er ikke alene.

President Thomas S. Monson har gitt oss følgende oppfordring: “Måtte vi alltid være tapre og beredt til å stå for det vi tror på, og om vi må stå alene, måtte vi gjøre det tappert, styrket ved kunnskapen om at vi aldri er alene når vi står sammen med vår himmelske Fader.”³ ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 229.
2. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene,” *Liahona*, nov. 2011, 60.
3. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene”, 67.



VÆR ET
LYS
FOR DINE VENNER



Av eldste
Benjamin
De Hoyos
i De sytti

Jeg vokste opp med de samme vennene de første 12 årene av mitt liv. Vi var naboer. Vi gikk på de samme skolene og deltok i hverandres bursdagselskaper. Jeg spiste noen ganger hos dem, de kom hjem til meg, og vi hadde det gøy sammen. Men da vi ble tenåringer, begynte ting å endre seg. De var ikke medlemmer av Kirken, og de bannet, røykte og drakk alkohol. De hadde et helt annet syn på kyskhetsloven enn jeg hadde.

Jeg tenkte nøye gjennom problemet, og deretter snakket jeg med min far om hva jeg skulle gjøre. Han sa: "Du må bestemme deg. Disse gode vennene er forskjellige fra deg. Før forsto du det ikke, men nå er det en veldig stor forskjell."

Jeg stolte på min fars råd. Vennene mine visste at jeg var medlem av Kirken, så når jeg bestemte meg for ikke alltid å gå med dem, forsto de det. Til slutt tilbragte vi mindre og mindre tid sammen selv om vi fortsatt var venner.

Det var en prøvelse for meg å forlate vennene mine, men jeg visste at det var viktig å opprettholde evangeliets prinsipper i livet. Jeg tenkte på Almas råd til sine sønner da han lærte dem å tro på Gud. Han sa: "Den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser" (Alma 36:3).

En av de tingene som hjalp meg å komme gjennom denne vanskelige

tiden, var å delta i Kirkens aktiviteter hver uke, inkludert GUF. Jeg har også deltatt aktivt i dans, sport og ungdomskonferanser.

Jeg fikk en ny venn som ikke var medlem av Kirken, og noen ganger inviterte han meg med på fest. Disse festene fant sted på samme dag som GUF, så jeg sa til ham: "Jeg beklager. Det ville vært hyggelig, men jeg har andre planer."

Han spurte hva jeg gjorde. Jeg fortalte ham: "Jeg går på GUF."

"Hva er GUF?" spurte han.

Jeg forklarte at vi hadde mange morsomme aktiviteter på GUF og at jeg var rådgiver i presidentskapet. Etter at jeg hadde avslått tre invitasjoner til hans fester, sa han: "Inviter meg til GUF."

Så kom han med meg, misjonærene underviste ham, og han ble til slutt døpt.

Jeg oppfordrer deg til å ta beslutninger nå, slik at du kan være et lys for vennene dine. En ting du kan gjøre, er å delta på Seminar. Seminarlærerne gjør *sin* del. De legger ned mye arbeid i å forberede leksjoner for deg. Seminar vil være en enda større velsignelse for deg når du gjør *din* del: leser oppgavene, ber og faster, mottar og aksepterer læresetningene. Læring skjer når begge parter gjør det de må gjøre.

Da jeg gikk på videregående, inviterte en av vennene mine meg til en fest og sa: "La oss spørre min far om vi kan låne bilen hans." Hans far ønsket ikke å la ham låne bilen. Deretter, da hans far så meg, sa han, "Greit, jeg skal la deg låne bilen, men bare hvis Benjamín vil kjøre."

Denne mannen visste at min familie og jeg var medlemmer av Kirken, at vi ikke drakk alkohol, og at jeg ville være en trygg sjåfør.

Reaksjonen til min venns far hjalp meg å verdsette mine foreldres læresetninger og deres eksempel. Hjemme hadde vi familiens hjemmeaften og familiebønn. Søndag var en hviledag for oss. Slike ting var evangeliet i handling for oss, og vi verdsatte det høyt. Min far inviterte ofte andre medlemmer av Kirken hjem til oss på søndag ettermiddag for å snakke om evangeliet. Vi spiste sammen, vi snakket om evangeliet, og vi hadde et nært vennskap.

Forbered dere nå til å skape deres egen sterke fremtidige familie. Dette gjør dere når dere aktivt går inn for å lære om evangeliet. Husk at hvis dere setter deres lit til Gud, har daglig, inderlig bønn, leser i Skriftene, holder dere rene og arbeider med Plikt overfor Gud eller Personlig fremgang, vil dere være beskyttet mot skade, være et lys for deres venner og finne glede i livet. ■

Der jeg bor, blir man betraktet som kjærester etter ett stevнемøte. Hvordan kan man uforpliktende gå ut med forskjellige personer uten å få et rykte som en lettsindig eller uærlig person?

Dette er en betydelig utfordring for mange siste-dagers-hellige unge over hele verden. De blir rådet til å “unngå å ha hyppige stevнемøter med samme person”, slik at de ikke utvikler seriøse forhold i ung alder (*Til styrke for ungdom* [hefte, 2011], 4). Men i store deler av verden oppfordres man ofte til et kjæresteforhold selv før det første stevнемøte. Likeledes kan bare ett stevнемøte tyde på et fast forhold med en forventning om forpliktelse. I en slik kultur kan stevнемøter med forskjellige mennesker se ut til å krenke “forholdet” og gi deg et rykte som en lettsindig eller uærlig person. Hva skulle du så gjøre?

Først av alt må du sørge for at alle kjenner din tro og ditt engasjement for Herrens normer for kyskheter og seksuell renhet, slik at det aldri er noen tvil om din karakter og atferd. Deretter kan du aktivt arbeide for å endre stevнемøtekulturen rundt deg til det bedre ved å fremme Kirkens retningslinjer. Hvis folk tviler på dine normer for stevнемøter, spør dem hvorfor de føler behov for å ha slike følelsesmessige og fysisk intime og eksklusive forhold i så ung alder, hvis de ikke planlegger å gifte seg når som helst. Inviter dem med på et stevнемøte for en gruppe, slik at de kan se hvor morsomt de kan ha det og samtidig unngå unødvendige moralske farer og tenåringers følelsesladete romantikk. Og la dem få høre hvilken veiledning og hvilke råd du har fått av levende profeter og apostler. ■





Hvorfor begynner unge menn
som **hjemmelærere**
når de er **14**, mens
unge kvinner begynner
som **besøkende lærerinner**
når de er **18**?

I en åpenbaring gitt på den tiden Kirken ble organisert i 1830, erklærte Herren: "Lærerens plikt er alltid å våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem" (L&p 20:53). Foruten lærere i Det aronske prestedømme gjelder denne plikten også for prester og bærere av Det melkisedekske prestedømme (se L&p 20:45-52). Hjemmeundervisning er en måte de oppfyller denne plikten på ved å ta imot konkrete oppdrag fra prestedømsledere. Selv om besøkende lærerinneres virksomhet er lignende, har den en litt annen hensikt og gir Hjelpeforeningens søstre mulighet til å styrke og undervise hverandre gjennom oppdrag fra Hjelpeforeningens presidentskap (som godkjent av biskopen eller grenspresidenten). Unge kvinner (spesielt klassepresidentskaper) skulle selv sagt bidra til å styrke og støtte hverandre på en rekke forskjellige måter, men de får ikke i oppdrag å besøke bestemte personer hver måned. ■

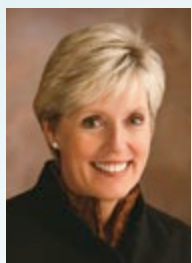
Hva er **kravene til fysisk form** for å reise på misjon?

Alvorlige fysiske utfordringer eller medisinske begrensninger kan hindre noen i å utføre misjonærarbeid effektivt og kan også virke negativt på deres ledsageres tjeneste. Slike personer reiser vanligvis ikke på misjon. Eksempelvis blir personer som trenger rullestol eller krykker eller som ikke kan utføre daglige oppgaver uten andres hjelp, ikke anbefalt til misjonærtjeneste. Og betydelig overvekt kan føre til at en person har alvorlige problemer med de daglige påkjenningene under en misjon, så prestedømsledere kan be noen personer gå ned i vekt før de anbefaler dem for tjenesten. Med hensyn til generell form kan en pekepinn være at du bør være i stand til å gå omtrent 9 km om dagen uten problemer.

Hvis du har spørsmål om noen av disse sakene, kan biskopen eller grenspresidenten gi deg svar og veiledning. ■

Når skulle jeg
begynne å betale
fasteoffer
og gi andre
bidrag?

Hvis du har en inntektskilde og et villig hjerte kan du begynne å betale fasteoffer uansett alder. Selvfølgelig, når du tjener penger, har Herren befalt at du betaler tiende av inntekten din. I tillegg innbefatter "riktig overholdelse av fastedagen ... at man ... gir et generøst fasteoffer til hjelp for de trengende" (*Til styrke for ungdom* [hefte, 2011], 39). Selv om dine foreldre betaler for familiens mat, betyr ikke dette at du ikke selv kan gi et bidrag hvis du føler deg tilskyndet til det når familien faster hver måned. Husk, selv om du er ung, er det som teller mest det faktum at du er lydlig mot Herrens bud og uselvvisk bidrar til å velsigne andre, uansett størrelsen på bidraget. Du, så vel som andre, vil bli velsignet gjennom ditt offer. Og hvis du føler deg inspirert og er i stand til å gjøre det, kan du også vurdere å rådføre deg med foreldrene dine og gi bidrag til andre av Kirkens fond som er nevnt på slippene for tiende og andre offereoffer. ■



Av Rosemary M. Wixom

Primærers president på generalplan

MUSIKKENS INNFLYTELSE

Et eksperiment med mus viser oss hvor sterkt musikken vi lytter til kan påvirke oss.

Når jeg spør noen: “Hva husker du best fra Primær?” er svaret ofte: “Sangene.” Vi glemmer aldri teksten i Primær-sangene – den finnes i vårt hjerte. Ta for eksempel følgende Primær-sanger. Kan du fullføre hver setning?

“Jeg prøver å ligne ...”

“Himmelske Fader, si meg ... ?”

“Mormons bok ...”

Oppdaget du at du sang melodien mens du fullførte hver setning?

I så fall er det sannsynligvis fordi musikk skjerper våre sanser, rører ved våre følelser og skaper minner. Så det er ikke til å undres over at vi ved tempelinnvielser har et kulturelt arrangement der ungdom deltar i oppløftende musikk og dans. Disse begivenhetene får oss til å rope “med fryd for Gud” og synge “ut hans navns ære” (Salmene 66:1-2).

Musikk påvirker oss alltid

Til styrke for ungdom lærer oss at “musikk påvirker sterkt ditt sinn, din ånd og oppførsel”.¹ Musikk kan berike livet ditt på så mange måter, men den kan også være farlig. President Thomas S. Monson har sagt: “Musikk kan bidra til at dere kommer nærmere deres himmelske Fader. Den kan brukes til å undervise, berike, inspirere og forene. Men musikk kan også ved hjelp av

tempo, rytme, intensitet og tekst sløve deres åndelige følsomhet. Dere har ikke råd til å fylle deres sinn med uverdigg musikk.”² Og det spiller kanskje ingen rolle om du lytter omhyggelig til teksten eller ikke. Ord som settes til musikk, er ofte lette å lære og lette å huske.³ Det er ikke til å undres over at vi blir bedt om å velge “med omhu den musikken [vi] lytter til”.⁴

Mus, musikk og læring

Ditt valg av musikk kan også påvirke din evne til å utføre oppgaver eller å lære. To forskere utforsket dette forholdet ved å studere effekten av musikk og rytme på nervesystemet hos mus. I åtte uker lyttet en gruppe mus hele tiden til Strauss-valser (svært organisert og ryddig musikk), mens en annen hørte disharmoniske lyder i form av kontinuerlige trommeslag. En tredje gruppe vokste opp i stillhet.

Etter åtte uker ble musene anbragt i en labyrint for å finne mat. Musene i den andre gruppen vandret omkring uten noen retningssans – “en klar indikasjon på at de hadde problemer med å lære” – og brukte mye lengre tid på å finne mat enn de hadde i begynnelsen av studien. Musene som ble utsatt “for uharmoniske lyder, utviklet ikke bare problemer med læring og hukommelse, ... men de pådro seg også strukturelle endringer i sine hjerneceller”. Forskernes





diagnose er svært interessant: “Vi tror at musene prøvde å kompensere for dette konstante bombardement av disharmonisk støy... De kjempet mot kaos.”⁵

Hva kan være “kaos” i noe av dagens musikk – ting som kan hindre deg i å lære effektivt? Det kan henge sammen med rytmen og takten i musikken (som hos mus) eller med ordene som brukes, eller budskapene. President Boyd K. Packer, president i De tolv apostlers quorum, har sagt: “Samfunnet er i en subtil, men kraftig, endring. Det blir mer og mer lemfeldig med hensyn til hva som godtas som underholdning. Det fører til at mye av musikken som fremføres av populære underholdere i dag, synes å være mer beregnet på

å opprøre enn å berolige, mer beregnet på å opphisse enn på å roe ned.”⁶

Et spørsmål om tid og Ånden

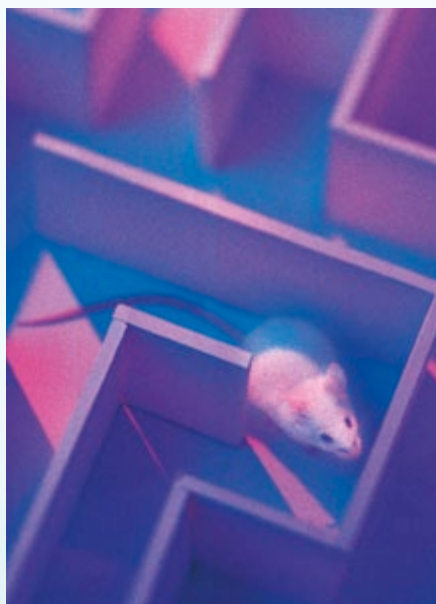
Det er ikke bare rytmen og tekstene i disharmonisk musikk som er skadelig. Ved å lytte til slik musikk går vi også glipp av rolige øyeblikk som lar oss tenke klart og lytte til Ånden. I *The Screwtape Letters*, en populær kristen roman, representerer en som heter Screwtape, Satan og prøver å vinne gode sjeler for sin sak. Screwtape sier: “Det er besynderlig hvordan menneskene alltid ser for seg at vi fyller deres sinn. I virkeligheten arbeider vi best når vi hindrer noe i å trenge inn.”⁷ Satan vet, kort sagt, at han ikke alltid må fylle vårt sinn med dårlige tanker om han bare kan hindre oss i å fokusere på det som er av Ånden. “Hvis du konstant lytter til musikk, får du kanskje ikke den rolige tiden du trenger

for å tenke, føle og motta åndelig veiledning.”⁸

Vi trenger å ha Den hellige ånd med oss til enhver tid. Av den grunn skulle vi velge nøye musikken vi lytter til og dansene vi delta på. La Ånden være din veileder, og når du er i tvil om den musikken du lytter til eller situasjonen du er i, skal du ha mot til å handle slik at Ånden fortsatt kan være med deg. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 22.
2. Thomas S. Monson, *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), 77.
3. Se Jack R. Christianson, sitert i “Author's criterion for picking music: does it encourage a proper life style?” *Church News*, 6. mai 1989, 5.
4. *Til styrke for ungdom*, 22.
5. Richard Lipkin, “Jarring Music Takes Toll on Mice,” *Insight*, årg. 4, nr. 14, 4. april 1988, 58.
6. Boyd K. Packer, “Inspirerende musikk, verdige tanker,” *Liahona*, april 2008, 33.
7. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters* (1982), 20.
8. *Til styrke for ungdom*, 23.





EN BØNN FRA HJERTET

Å heve normene for den musikken jeg lytter til, hjelp meg å bli enda mer glad i den.

Av Ma. Consuelo N.

Jeg elsker musikk, og dagen min virker ikke fullstendig med mindre jeg lytter til musikk eller synger. I det siste har min kjærlighet til musikk utviklet seg på en annen måte, og jeg har lært noe som har endret hvordan jeg tenker på og bruker musikk.

Det begynte da jeg leste skriftstedet der Herren sier: "For min sjel fryder seg ved hjertets sang, ja, de rettferdiges sang er en bønn til meg, og den skal bli besvart med en velsignelse på deres hoder" (L&p 25:12). Da jeg leste dette verset, husket jeg noe min mor hadde lært meg. En gang da jeg sang salmene på en upassende måte, minnet hun meg på at salmer kan være bønner og at jeg må synge dem pent. Jeg tror dette verset ikke bare refererer til salmer, men også til alle sanger vi synger med et rettferdig ønske. Tenk hvilke velsignelser vi kan motta, som Skriftene sier, når vi synger sanger til Herren.

Jeg lærte også viktigheten av å lytte til god musikk. Etter å ha lest dette skriftstedet, begynte jeg å skanne min liste over sanger og slette dem som ikke støttet det vi lærer i *Til styrke for ungdom*.

Jeg måtte snart ta avgjørelser med hensyn til musikk utover det jeg hadde i min egen samling. En dag da jeg var på skolen, startet en klassekamerat å spille en dårlig låt. Jeg følte ikke godt for sangen, så jeg ba ham finne en annen, noe han gjorde. Jeg vet at vi alle kan ha et slikt

mot i slike situasjoner. Og til tider når folk ikke vil endre musikken for oss, har vi likevel et annet alternativ: vi kan gå et annet sted.

Jeg vet at gjennom god musikk kan vi komme nærmere vår himmelske Fader. Musikk kan oppbygge oss, inspirere oss, innby Den hellige ånd til å være med oss, motivere oss til gode handlinger og hjelpe oss å motstå Satans fristelser (se *Til styrke for ungdom* [hefte, 2011], 22-23).

Husk at når vi synger den rettferdiges sang, ber vi faktisk til vår Fader i himmelen. ■

Forfatteren bor i Metro Manila på Filippinene.

VELG GOD MUSIKK

"Musikk påvirker sterkt ditt sinn, din ånd og oppførsel.

Velg med omhu den musikken du lytter til. Legg merke til hva du føler mens du lytter til den. Noe musikk kan formidle dårlige og destruktive budskap. Lytt ikke til musikk som oppmuntrer til umoral eller forherliger vold gjennom tekst, rytme eller intensitet. Lytt ikke til musikk som har vulgær eller støtende tekst eller som fremmer ond praksis. Slik musikk kan svekke din åndelige følsomhet."

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 22.

START DIN FREMTID

Fyll på med kunnskap og se hvor langt
din læring vil føre deg.



GJENNOM TYNNE VEGGER

Først senere ble vi klar over at vi også underviste deres nærmeste nabo mens vi underviste en familie i evangeliet.

Av **Monica Garcia Adams**

Som misjonærsøstre underviste vi en kvinne i evangeliet. Hun bodde i beskjedne kår nederst i en stor bakke i nærheten av en liten søppelfylling i utkanten av Asunción i Paraguay.

Soledad og hennes mann, Oscar, bodde i ett rom i et langt, smalt hus som faktisk var en serie av sammenhengende rom, side ved side, med svært tynne vegger. Hvert rom var en liten bolig med et vindu, en dør, et bord og en seng. Det var flere slike bygninger i dette området, bygget av tre, med stråtak og jordgulv. Leire som var dyttet inn i sprekken, holdt noe av kulden ute.

Soledad lyttet

Soledad var mor til tre små barn, og hun var ung selv – og overveldet. Alt hun kunne gjøre var å ta vare på sitt hjem og dekke barnas daglige krav. Men hun syntes å verdsette våre besøk og å innse at hun trengte Gud i livet.

Soledad uttrykte sine tanker og følelser fritt. Hun hadde forelsket seg og reist hjemmefra med Oscar, selv om foreldrene ikke godtok dette.

Hverken hun eller hennes mann hadde noen utdanning eller jobb, og deres fremtid var dystert. Hun lurte på om Gud hadde forlatt henne, og om han straffet dem for de dårlige valgene de hadde gjort.

Oscar gikk fra dør til dør og solgte pyntegjenstander i et forsøk på å hjelpe familien å overleve. Når han hadde en god dag, kjøpte han mat og noen ganger små gaver til barna.

Men når salget var dårlig, kom han ofte hjem deprimert, sint og beruset.

Vi følte utfordringen det var å skulle hjelpe dem å takle så mange timelige bekymringer. Men vi følte også at Ånden oppfordret oss til å fortsette å elske og undervise dem, selv om fremgangen deres til tider var skuffende. Etter flere besøk og etter å ha bedt oppriktig, følte vi til



slutt at vi måtte gi dem litt tid til å vurdere det vi hadde lært dem, studere Mormons bok og be selv.

Vi forklarte våre bekymringer til Soledad, og hun ble opprørt. Hun følte at vi forlot hennes familie. Hun fortalte også at de ventet et fjerde barn og ikke visste hvordan de skulle overleve. I sinne ba hun oss forsvinne og aldri komme tilbake.

Juan lyttet også

Men uten at vi visste det, hadde naboen vegg i vegg, Juan, lyttet gjennom veggen til hva vi hadde undervist om. Han var ung, nysgjerrig og fryktelig sjenert. Mens han hadde lyttet, hadde han hatt mange spørsmål om frelsesplanen, Mormons bok og omvendelse. Han hadde til og med lånt Soledads eksemplar av Mormons bok, lest den og bedt angående alt han hadde lært i stillhet.

Dagene gikk. Juan begynte å bekymre seg da vi ikke kom tilbake for å undervise Soledad og Oscar. Så en kveld, da et kraftig vinteruvær var i anmarsj, spurte han Soledad hvor vi bodde og hvordan han kunne ta kontakt med oss. Hun sa at hun ikke visste det, og da begynte han å gråte. Han bar vitnesbyrd for henne om sannheten av budskapet vårt og løp ut i den stormfulle natten for å lete etter oss mens regnet strømmet ned og forvandlet gatene til gjørmete elver.

Flere timer senere, sliten og kald, fortsatte han å lete. Han begynte å be mens han banet seg frem gjennom mørket, og lovet sin Fader i himmelen at hvis Han ville hjelpe ham å finne oss, ville han bli døpt og tjene ham alle sitt livs dager. I mellomtiden begynte Soledad, som var blitt grepet av Juans vitnesbyrd, å be

om at vi ville komme tilbake. Juan kom hjem, men fortsatte å be og lese i Mormons bok de neste to dagene. Soledad ba også innstendig og snakket med Oscar. Sammen begynte de å lese Mormons bok.

Og vår himmelske Fader lyttet

Da min ledsager og jeg to dager etter uværet knelte i bønn, følte vi at vi måtte gå tilbake til de bitte små boligene nederst i bakken. Vi dro straks, og da vi kom frem, tok Soledad, Oscar, deres barn og Juan imot oss med gledens tårer og begeistring. De fortalte oss alt som hadde skjedd, og fra da av var de alle ivrige etter å lære om evangeliet. Det varte ikke lenge før Juan ble døpt, og Soledad og Oscar fulgte snart etter.

Jeg husker at jeg lurte på hvorfor vi følte så sterkt at vi skulle fortsette å undervise til tross for at Soledad og Oscar ikke reagerte positivt. Jeg husker at jeg lurte på hvorfor vi følte at det var viktig å dra tilbake når vi hadde blitt jaget bort i sinne. Men da jeg så den glede som Juan opplevde og deretter Soledad og Oscars familie, visste jeg at det ikke bare var Juan som lyttet gjennom tynne vegger, men at vår himmelske Fader også lyttet til bønner fra oss alle, bønner som kom fra hjertet. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.





Av eldste
Neil L. Andersen
i De tolv apostlers
quorum

LÆR AV LEVENDE PROFETER

Kan vi vie mer aktiv, søkende og interessert oppmerksomhet til Brødrenes veiledning og undervisning?

S elvfølgelig er vi glad i president Thomas S. Monson, de to rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Men idet vi erkjenner vår kjærlighet og vår lojalitet, vil jeg spørre: Kan vi vie mer aktiv, søkende og interessert oppmerksomhet til disse Brødrenes veiledning og undervisning?



Det første presidentskap – Henry B. Eyring, president Thomas S. Monson, Dieter F. Uchtdorf

Fire spørsmål vi kan stille

Tenk over hvordan du ville besvare følgende spørsmål:

1. Kan du si meg navnene på de tre medlemmer av Det første presidentskap og navnene på alle som tilhører De tolv apostlers quorum? Dette er de 15 mennene du og jeg oppholder som profeter, seere og åpenbarere.
2. Hvis vi skulle holde opp et bilde av disse Brødrene, ville du gjenkjenne hver av dem? Vi vier sjelden noen vi ikke gjenkjenner eller kjenner, stor oppmerksomhet.
3. Kan du fortelle meg hvilken rettleiding som ble gitt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum under siste generalkonferanse? Og kan du huske hvilke saker president Monson, president Eyring og president Uchtdorf omtalte i Det første presidentskaps budskaper i *Liahona* i år?
4. Kanskje enda viktigere, kan du fortelle meg om en nylig avgjørelse som gjorde at du endret noe i livet ditt på grunn av rettleiding mottatt fra en av disse 15 menn?

Herrens mønster

Årsakene til at våre svar på disse spørsmålene er så viktige, beror på det kall og ansvar som Det første presidentskap og De tolv apostler har. Hver gang Herrens kirke har blitt etablert, har Herren kalt profeter og apostler. Frelseren sa: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere" (Johannes 15:16). Denne ordinasjonen skjenker disse menn en åndelig kraft og et høytidelig ansvar – en kraft til å vite og til å vitne,

EN STADIG STRØM AV ÅPENBARING

“Vi har Bibelen, Mormons bok og Lære og pakter. Men uten de levende orakler og en stadig strøm av åpenbaring fra Herren kunne ikke alle disse bøker lede noe folk inn i Guds celestiale rike...

Selvsagt er alle disse opptegnelsene av uendelig verdi. De kan ikke verdsettes høyt nok eller studeres grundig nok. Men i og av seg selv er de, til tross for alt det lys de gir, utilstrekkelige til å veilede menneskenes barn og lede dem inn i Guds nærhet. For å kunne bli ledet dit trenges et levende prestedømme og vedvarende åpenbaring fra Gud til folket ifølge til de omstendigheter de måtte ha blitt plassert i.”²

President George Q. Cannon (1827-1901), første rådgiver i Det første presidentskap, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, red. Jerreld L. Newquist (1987), 252.

og et ansvar for å undervise og for å velsigne. Den gir også oss alle et ansvar og et løfte. Vi har ansvar for å lytte og til å følge, og vi har et løfte om at vi vil motta velsignelser når vi tror på og handler ifølge deres ord.

Da Herren kalte tolv disipler i Amerika etter sin oppstandelse, lærte han folket: “Velsignet er dere hvis dere gir akt på det som blir sagt av disse tolv som jeg har utvalgt blant dere til å virke blant dere” (3 Nephi 12:1). I vår tid, i en svært vanskelig periode, lovet Herren de hellige: “Hvis mitt folk vil lytte til min røst og til røsten fra mine tjenere som jeg har utpekt til å lede mitt folk, se, sannelig sier jeg dere, skal de ikke bli flyttet fra sitt sted” (L&P 124:45).

Dette er Herrens mønster. Han kaller 15 menn fra “ordinære samfunns- og yrkesgrupper”¹ og begaver dem med nøkler og

makt til å veilede og lede oss. Vi tvinges ikke til å adlyde. Det er ingen tvang. Men hvis vi vier deres ord oppmerksomhet, hvis vi er lydøre og villige til å endre vår adferd når Den hellige ånd bekrefter deres rettleiding, vil vi ikke bli flyttet fra vårt sted – som betyr at vi vil holde fast i jernstangen og for alltid holde oss trygt på veien som fører til livets tre. ■

Tilpasset etter en temakveld for Kirkens skoleverk 4. mars 2007, to år før eldste Andersen ble kalt til De tolv apostlers quorum.

NOTER

1. Boyd K. Packer, “De tolv apostler”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 6.
2. President Wilford Woodruff sa om betydningen av levende profeter: “Selv om vi hadde tilgang til enhver åpenbaring Gud noensinne har gitt menneskene; om vi hadde Enoks bok; om vi hadde platene som ikke er oversatt, tilgjengelig på engelsk; om vi hadde åpenbareren Johannes’ forseglede opptegnelser og alle andre åpenbaringer og de ble stablet opp her i 30 meters høyde, kunne ikke Guds kirke og rike vokse, hverken i denne eller noen annen tidsalder, uten Guds levende orakler” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter: Wilford Woodruff* [2004], 192).

De tolv apostlers quorum



Boyd K. Packer



L. Tom Perry



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Richard G. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



David A. Bednar



Quentin L. Cook

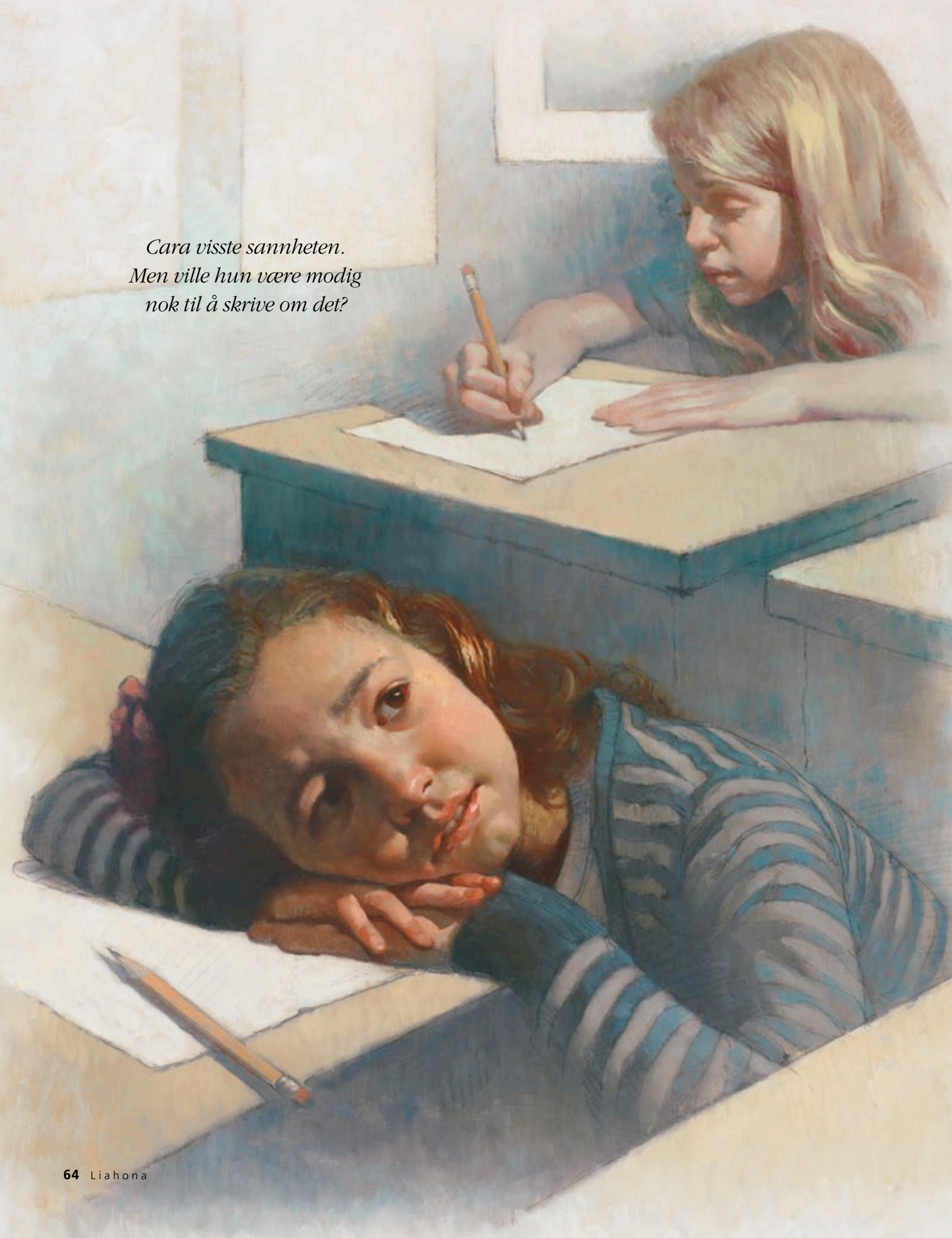


D. Todd Christofferson



Neil L. Andersen

*Cara visste sannheten.
Men ville hun være modig
nok til å skrive om det?*



Skriv det riktig

Av Jan Pinborough

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

“Jeg skammer meg ikke ved evangeliet” (Romerne 1:16)

Cara la fra seg blyanten og stirret på arket på pulten sin. Det var blankt med unntak av hennes navn og en stor viskelær-flekk. “Hva skal jeg skrive?” tenkte hun.

På den andre siden av midtgangen skrev hennes venninne Lily ivrig. Cara la hodet ned og hvilte det på armen.

Cara likte virkelig den nye skolen sin. Den ble holdt i en kirkebygning til et annet trossamfunn, og den nye klassen hennes var liten nok til at læreren, fru Schmidt, hadde tid til å hjelpe henne med matematikk. Hver dag etter mattetimen underviste fru Schmidt noe fra Bibelen. Vanligvis var dette veldig likt det Cara hadde lært hjemme og i Primær.

Men for noen uker siden under en leksjon om dåp hadde fru Schmidt fortalt klassen at babyer som døde før de ble døpt, ikke kunne komme til himmelen. Så fortalte hun at ett av hennes egne barn døde rett etter at han ble født. Da hun sa det, så det ut som fru Schmidt skulle begynne å gråte.

“Men barn som dør, kommer til himmelen,” ønsket Cara å si. Hvis

bare fru Schmidt visste det, ville hun kanskje ikke være så bedrøvet lenger. Men Cara var for sjenert til å si noe.

Etter skoletid fortalte Cara mor hva fru Schmidt hadde sagt. “Å vite at babyer kommer til himmelen er en av de velsignelser vi har på grunn av Mormons bok,” sa mor. Cara håpet at fru Schmidt ville lese Mormons bok en dag. Hun ønsket at hun hadde mot til å fortelle henne om den.

Nå i dagens leksjon hadde fru Schmidt fortalt klassen at Gud, Jesus og Den hellige ånd er én person. Cara tenkt på hvordan vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for Joseph Smith i Den hellige lund. Hun visste at de var to adskilte personer, og at begge hadde et legeme. Hun var glad for at hun var sikker på dette, selv før hun snakket med mor eller far om det.

Men så hadde fru Schmidt sagt: “Barn, vær så snill å ta frem et papirark og skriv om det vi har snakket om.”

Da var det Cara ble bekymret og fikk vondt i magen. Hun ønsket å gjøre det læreren hennes ville hun skulle gjøre. Kunne hun være modig nok til å skrive det hun visste var sant?

Med hodet på pulten sin begynte Cara å be stille. “Vær så snill, kjære

himmelske Fader, hva bør jeg gjøre?”

Nesten med en gang begynte Cara å føle ro og fred inni seg. Den hellige ånd hvisket at hvis hun skrev det hun visste i sitt hjerte, ville alt ordne seg.

Cara løftet hodet, plukket opp blyanten og begynte å skrive.

Vår himmelske Fader og Jesus er to adskilte personer. De har legemer av kjøtt og ben slik vi har. Den hellige ånd er en ånd som kan snakke til oss i vårt hjerte.

Etter å ha skrevet noen flere setninger, la Cara fra seg blyanten. Hun visste ikke hva fru Schmidt ville tenke om det hun hadde skrevet, men hun var glad for at hun hadde vært i stand til å fortelle læreren noe viktig og sant. ■



“Vær ydmyke og vitne om evangeliets gjengivelse... Vær tapre. Ha tro. Frykt ikke. Stol på Herren.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “The Restoration,” *New Era*, okt. 2011, 5.

Jesus er min hyrde

MUSIK J-85-08

(Forenklet)

Tekst og melodik: Tammy Sierick Robinson
a tempo

1. Je - sus er min
2. Je - sus er min

hyr - de, jeg hans kjæ - re lam. Kjæ - lig le - der han med bin - den,
hyr - de. Je - sus vet mitt navn, for han kjæ - nær si - ne fle, han

Jeg vil føl - ge ham. G - ver stil - le vane vi gir, gjennom er eng der
tar dem i sin favn. Hvis jeg skal - le gå fæl vel, hjem han sus - ker

fred jeg får. Je - sus er min hyr - de, Han els - ker meg.
Is - re meg.

Han els - ker meg. Han els - ker meg.



Av Jean A. Stevens
Førsterådgiver i Primærs
generalpresidentskap

Trofaste eksempler

*“Et lite barn skal lede dem”
(2 Nephi 21:6).*

Som medlem av Primærs generalpresidentskap, elsker jeg å møte barn over hele verden. Overalt møter jeg fantastiske barn som følger Jesus Kristus og trofast etterlever evangeliet. Ofte leder de sine familier og andre når det gjelder å holde budene.

En gang besøkte en generalautoritet en menighet i Hong Kong der folk strevde med å forsørge sine familier. Han sa

til biskopen at medlemmene skulle betale sin tiende.

Biskopen ble bekymret. Medlemmene hadde knapt nok mat og penger til å dekke sine behov.

“Hvis de betaler sin tiende, vil Herren velsigne dem,” sa generalautoriteten.

Biskopen tenkte seg om et øyeblikk. Så sa han: “Jeg vil snakke med noen av de mest trofaste medlemmer i menigheten – Primær-barna!”

Neste søndag besøkte biskopen Primær. Han lærte barna om tiendeloven. Han

ba dem betale tiende av pengene de tjente. Barna lovet at de ville det – og de gjorde det!

Noen måneder senere hadde biskopen et møte med de voksne i menigheten. Han fortalte dem at deres barn hadde betalt tiende.

“Er dere også villige til å betale tiende?” spurte han.

De voksne ble rørt av barnas trofaste eksempler. De sa at de også ville betale sin tiende. Fordi barna var et eksempel, mottok deres familier velsignelsene de trengte (se Malaki 3:8-10). Alles tro og vitnesbyrd vokste.

Uansett hvor du bor, kan du lede andre med ditt gode eksempel. Hold budene og følg Jesus Kristus. Da vil du være til velsignelse for din familie og andre.

Vi ber for dere. Slik som barna i Hong Kong viste det, vet vi at deres eksempel kan gjøre en forskjell for det gode! ■



Nauvoo tempel og Carthage fengsel

Bli med og utforsk disse viktige stedene i Kirkens historie!

Av Jennifer Maddy

I 1841 var mange av de hellige i Nauvoo fattige. Men de visste at de trengte å bygge et tempel, slik Herren hadde befalt dem. Mer enn 1000 menn arbeidet med å bygge templet. Kvinner sydde skjorter og laget mat til arbeiderne. Mange ofret mye for å bygge templet. De gledet seg til de velsignelsene de ville motta der.

Carthage fengsel

Arbeidet med templet stoppet i juni 1844, da profeten Joseph Smith ble drept. Joseph og flere andre menn var blitt satt i Carthage fengsel. Den 27. juni stormet en mobb fengslet. De skjøt og drepte Joseph og hans bror Hyrum.

Templet fullføres

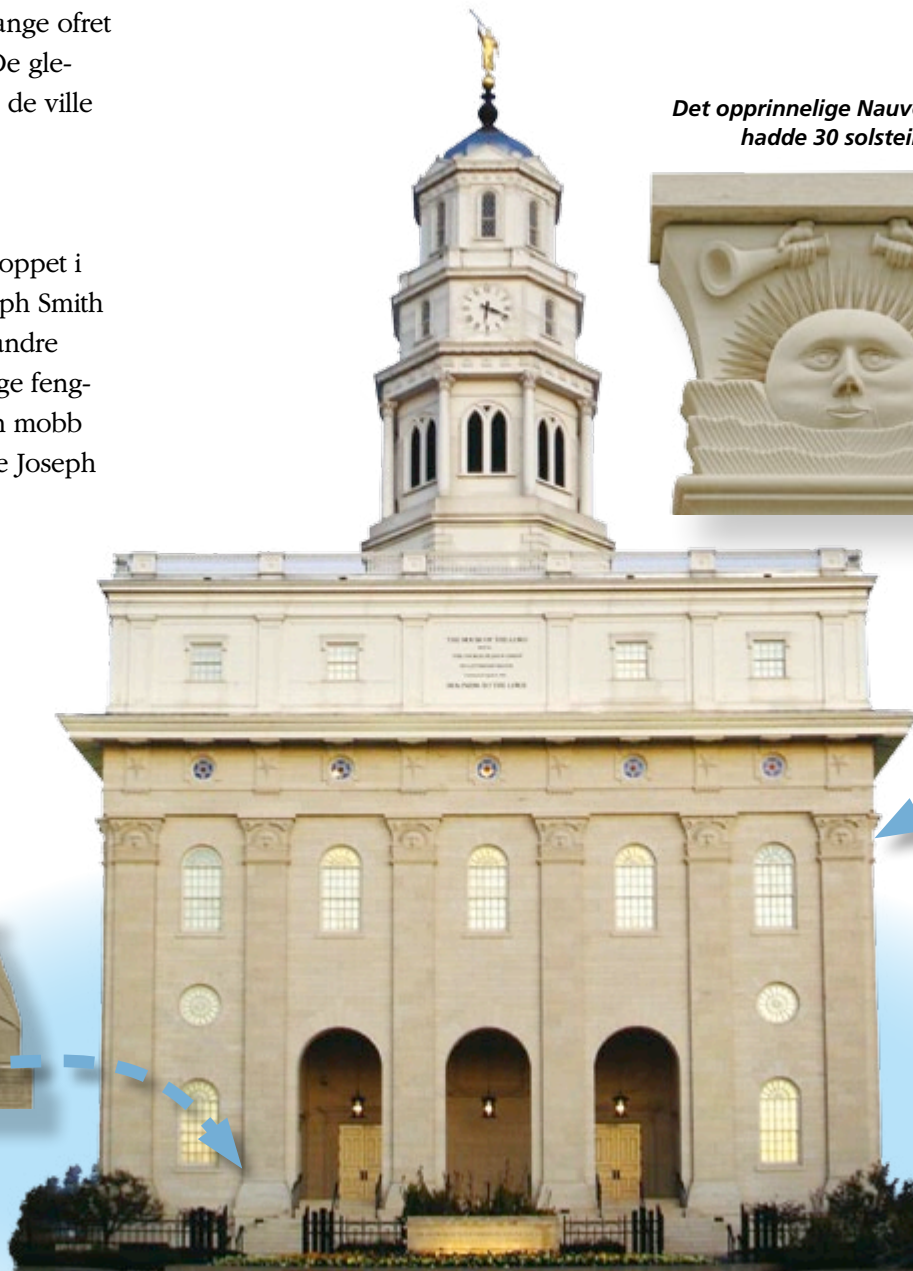
De hellige var sønderknust over at deres profet var borte. Brigham Young, som var president for De tolv apostlers quorum, visste at Herrens

verk ville fortsette. De hellige fullførte til slutt templet. Ledere i Kirken arbeidet i templet dag og natt slik at de hellige kunne bli døpt for sine forfedre og bli beseget som evige familier.

Det opprinnelige Nauvoo tempel hadde 30 solsteiner.



En halvmåne er skåret ut på ytterveggen av templet.

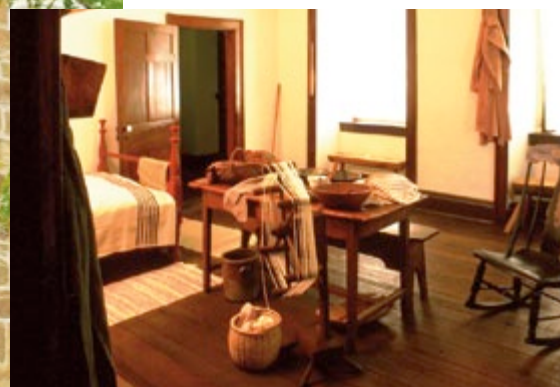


Statuer av Joseph og Hyrum står foran Carthage fengsel. "I livet var de uatskillelige, ei heller døden skilte dem!" (L&p 135:3).



Mobben løp opp denne trappen i Carthage fengsel for å finne Joseph og hans følgesvenner.

Joseph og de andre mennene var i rommet ovenpå i fengslet.



Templet gjenoppbygges

Etter at de hellige forlot Nauvoo, ble templet ødelagt av brann og en tornado. I 1999 kunngjorde president Gordon B. Hinckley (1910-2008) at Nauvoo tempel skulle bygges opp igjen på samme sted. I dag kan du se dette vakre templet akkurat slik det så ut i 1840-årene. ■



Av eldste
L. Tom Perry

i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av
De tolv apostlers
quorum er spesi-
elle vitner om
Jesus Kristus.*

Hvorfor er det viktig å ha både Bibelen og Mormons bok?



Både Bibelen og Mormons bok er nødvendig for vår frelse.

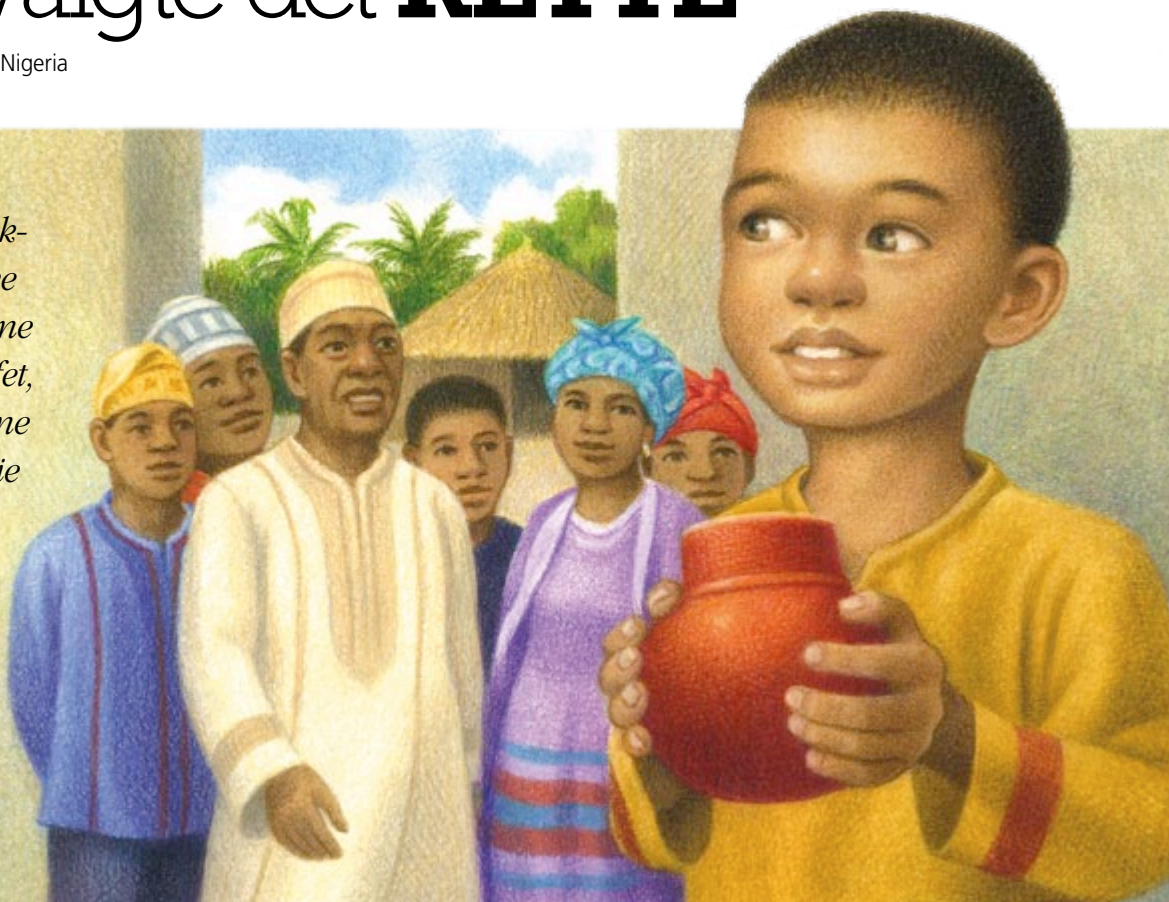
For en velsignelse det er at beretningen om vår Herre og Frelzers misjon er erklært i Mormons bok for å legge til et annet vitne om Bibelens læresetninger.

Begge er nødvendige for å undervise og lære om Kristi hele og fulle lære.

Jeg valgte det **RETTE**

Av Ekene B., 7 år, Nigeria

Hvis jeg neketet å drikke vinen, kunne jeg bli straffet, og det kunne min familie også.



“Lær i din ungdom å holde Guds bud” (Alma 37:35).

Jeg dro med min familie for å besøke mine foreldres landsby og feire nyttår. Det var tre år siden vi hadde vært på besøk der, og vi så frem til å møte venner og familiemedlemmer igjen. Da vi ankom, ble vi ønsket hjertelig velkommen.

Da nyttårsaften opprant, var vi samlet med andre til en tradisjonell seremoni for å ønske den eldste sønnen i hver familie beskyttelse, et langt liv og velstand. Jeg er den eldste sønnen i familien min. Jeg fikk

vite at det ble forventet at alle som deltok, skulle drikke vin som en del av seremonien.

Jeg ble svært bekymret. Jeg visste at å drikke vin ville være å bryte Visdomsordet. Men jeg visste også at hvis jeg ikke drakk vinen, kunne jeg bli straffet for å være respektløs – og min familie kunne også bli straffet. Da husket jeg noe min mor hadde lært meg: når du befinner deg i en situasjon du ikke kan kontrollere, skulle du be til vår himmelske Fader og be ham hjelpe deg.

Jeg ba stille: “Himmelske Fader, la

din Ånd lede meg og hjelpe meg til å gjøre det som er rett.”

Da det ble min tur til å drikke vin, var jeg nervøs, men jeg snakket høyt og tydelig. “Mitt legeme er et tempel. Jeg vil ikke bryte Visdomsordet,” sa jeg.

Landsbyens eldste ble veldig overrasket. Han snudde seg mot meg og sa: “Du virker veldig sikker på hva du gjør. Vi vil gjerne høre mer av dine synspunkter.”

Min familie og jeg ble ikke straffet, og vår tro ble styrket. Jeg vet at vår himmelske Fader hjalp meg å ha mot til å velge det rette. ■

VÅR SIDE



Jeg er veldig glad i min mor og liker å hjelpe henne med å vaske opp. Jeg ber også for min far. Jeg vet at vår himmelske Fader sier

til oss: "Ikke slå noen, ikke bruk stygge kallenavn, og ikke gjør noe vondt mot små dyr."

Ya-Se C., 4 år, Taiwan



Prince og hans søstre leser Skriftene på familiens hjemmeaften.

Under familiens hjemmeaften liker jeg å dele en tanke fra Skriftene og holde bønn. Jeg liker mine venner i Primær, og jeg liker å ale opp og stelle med duer. Jeg ønsker å reise til Nauvoo Illinois tempel en dag, og jeg ønsker også å være misjonær. Jeg er veldig glad i familien min! Jeg vet at Kirken er sann, og jeg elsker Mormons bok.

Prince M., 9 år, Filippinene



Macarena G., 8 år, Chile



Gratulerer med dagen, av James C., 5 år, Peru



Jeg vet at Jesus Kristus lever, at han elsker oss og at Kirken er sann. Historien om livets tre lærer oss at hvis vi følger evangeliet, kan vi være lykkelige.

Manuelis R., 5 år, Venezuela





Sarah G., 6 år, Guatemala

JEG PRØVER Å LIGNE JESUS

Da jeg kom ut av gymsalen på skolen en dag, veltet alt ut av ryggsekken min, og et leketøy jeg hadde hatt der, var borte. Jeg trodde vennen hadde tatt leketøyet, for han hadde forsøkt å kjøpe det av meg tidligere den dagen. Jeg var lei meg fordi dette betydde at vi ikke ville være venner lenger. Den kvelden ba jeg om at den som hadde tatt leketøyet mitt, ville forstå at det var galt og gi det tilbake til meg. Neste dag på skolen ga min venn meg tilbake leken og ba meg tilgi ham, så vi kunne være venner igjen. Jeg var så glad, og jeg tilga ham. Jeg er takknemlig for at Den hellige ånd hjalp min venn og meg å gjøre det rette. Jeg vet at jeg kan be til vår himmelske Fader når som helst, og han vil hjelpe meg.

Brandon A., 8 år, Mexico



En gang kjørte min mor og jeg mine brødre til flyplassen fordi de skulle på tur. Det var stor trafikk, og vi var redde for at de skulle komme

for sent til flyet. Min mor følte seg dessuten ikke helt bra. Da holdt jeg en bønn, og jeg hadde tro på at den ville bli besvart. Vi fikk brødrene mine til flyet i tide! Jeg vet at min himmelske Fader hørte min bønn.

Sara P., 11 år, Italia



Da det bare var to dager igjen før jeg skulle bli døpt og bekref- tet, hadde jeg feber og følte meg ikke særlig bra. Jeg ønsket ikke å utsette

dåpen. Jeg følte at jeg skulle bli døpt til avtalt tid. Mange slektninger og venner, også noen som ikke er medlemmer av Kirken, kom til dåpen. Da jeg ble døpt, gikk feberen ned med en gang, og jeg følte meg mye bedre. Den dagen følte jeg Den hellige ånd veldig sterkt. Jeg er takknemlig for at jeg kunne bli døpt og motta Den hellige ånd.

Sara M., 8 år, Spania



Milton med sin far på dåpsdagen.

Primær-barna i Monay menighet, Cuenca Ecuador stav, elsker å lære om evangeliet.

Jeg kommer alltid til å huske den dagen jeg ble døpt, for det var den viktigste dagen i mitt liv. Det var den dagen jeg inngikk en pakt med min himmelske Fader. Jeg vet at min himmelske Fader og Jesus Kristus lever, og at de elsker meg svært høyt. Jeg elsker å reise til templet, selv om jeg ikke kan gå inn ennå.

Milton Aarón V., 10 år, Ecuador



Jeg vil tjene Gud av hele mitt hjerte, all makt, sinn og styrke

En dag i et friminutt så Madison en pike som gråt fordi noen hadde sagt noe stygt til henne. Madison syntes synd på piken og gikk bort for å trøste henne. “Har du lyst til å leke med meg?” spurte hun piken.

Den dagen gjorde Madison en tjeneste fra sitt hjerte. Hun fulgte Jesu Kristi eksempel og viste kjærlighet til en som trengte det. Vi kan vise vår kjærlighet til vår himmelske Fader ved å tjene andre av vårt hjerte, vår makt, vårt sinn og vår styrke. Vi kan tjene med hele oss!

Hvordan kan vi tjene av hele vårt hjerte? Vi kan tjene med vårt hjerte ved å

vise andre kjærlighet og godhet. Vi bryr oss om hva andre trenger. Når vi tjener med glede, tjener vi med vårt hjerte.

Hvordan tjener vi med vårt sinn? Vi kan tjene med vårt sinn ved å tenke ut hvordan vi kan hjelpe andre. Når vi ser behovene til personer rundt oss og tenker ut hva vi kan gjøre for å hjelpe, tjener vi med vårt sinn.

Hvordan tjener vi med vår kraft og styrke? Å tjene med vår kraft og styrke kan være å gjøre husarbeid og arbeide hardt for å hjelpe andre. Vi kan ofte velsigne og tjene eldre mennesker ved å gjøre noe som er tungt for dem å gjøre. ■

LA OSS SNAKKE SAMMEN

Som familie kan dere komme frem til noe dere kan gjøre sammen og tjene med hele deres styrke. Forklar at når vi tjener andre, tjener vi vår himmelske Fader.



TJEN MED HELE DIN STYRKE

Velg en måte du ønsker å tjene fra hvert av områdene nedenfor eller bruk egne ideer. Når du har gjort en tjenestegjering, fargelegger du i området ved siden av beskrivelsen.

HJERTE



Fortell dine foreldre eller søsken at du er glad i dem.

SINN



Skriv et brev til en av dine besteforeldre.

MAKT OG STYRKE



Når foreldrene dine ber deg om å gjøre noe, så arbeid hardt med det.



Gjøre noe godt for en som er alene. Smil til noen.



Tilby deg å hjelpe en bror eller søster med lekser.



Hjelp en bror eller søster med en oppgave i huset.

SANG OG SKRIFTSTED

- "Vi er kalt", *Barnas sangbok*, 94
- Lære og pakter 59:5



Hjelp til med å planlegge et tjenesteprojektet for familien.



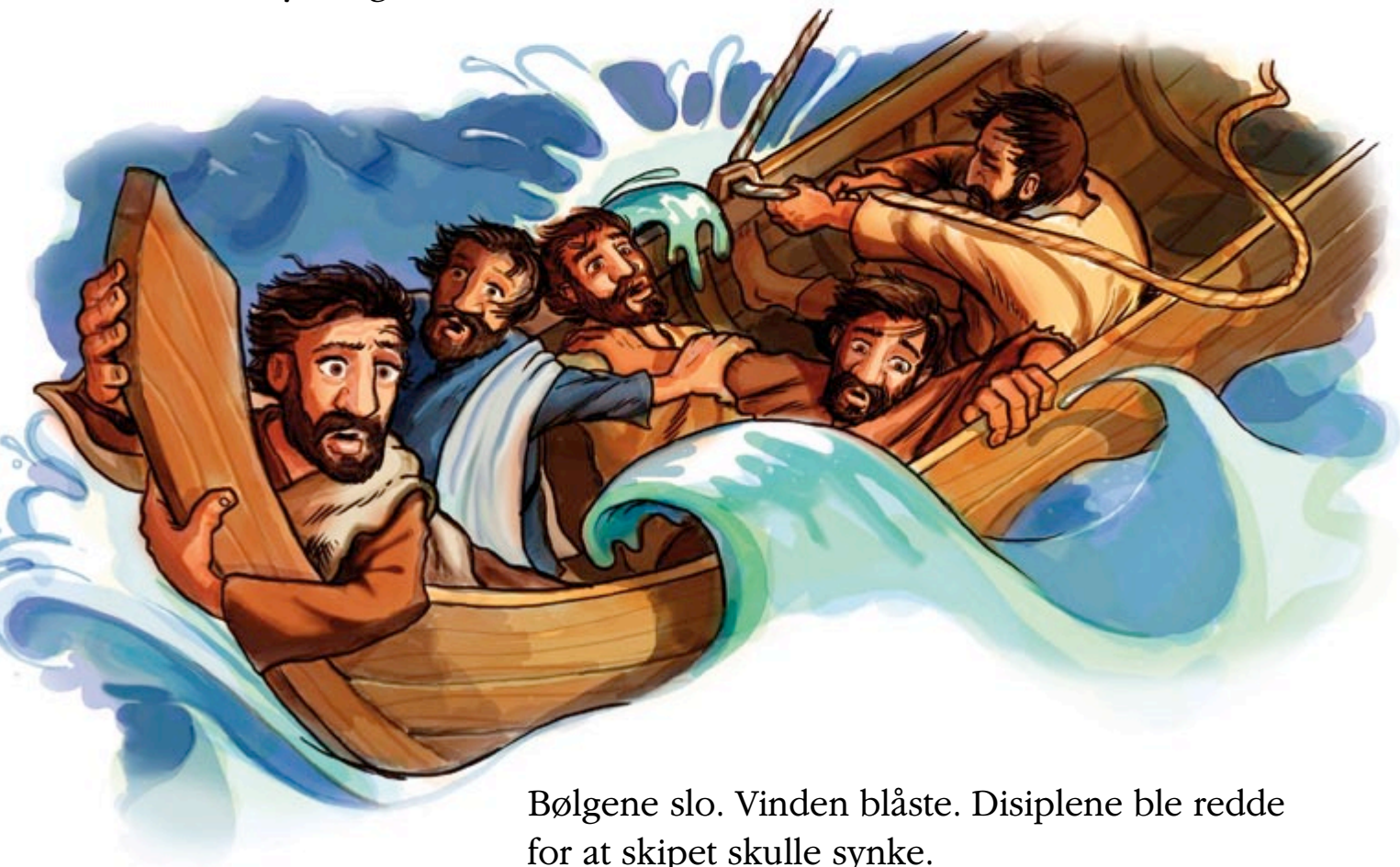
Rak løv, luk bort ugress eller gjør noe annet for å hjelpe familien.

Jesus stiller stormen

Av Charlotte Mae Sheppard, Utah, USA



En dag da Jesus og disiplene var i en båt, ble det et fryktelig uvær.



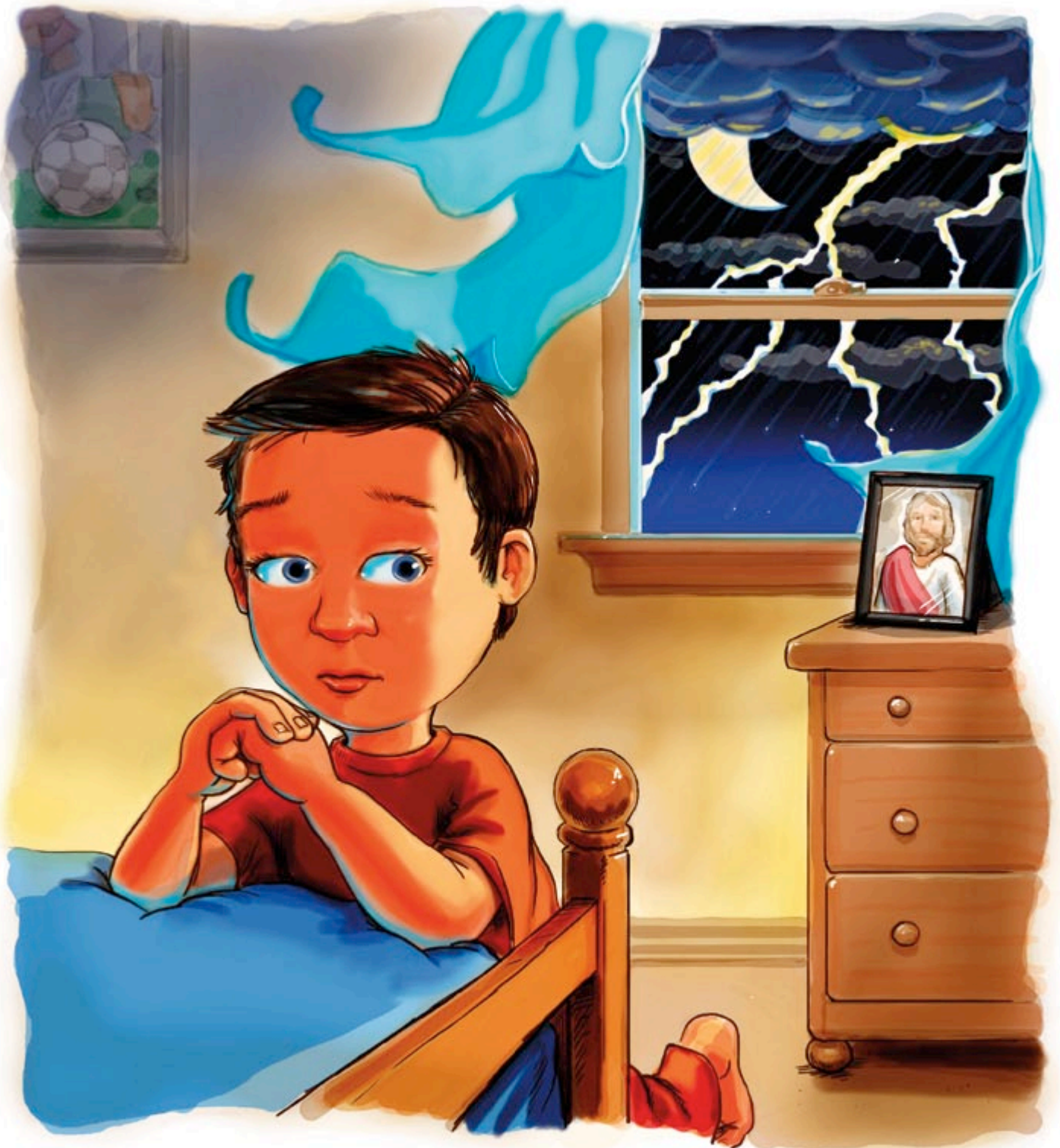
Bølgene slo. Vinden blåste. Disiplene ble redde for at skipet skulle synke.



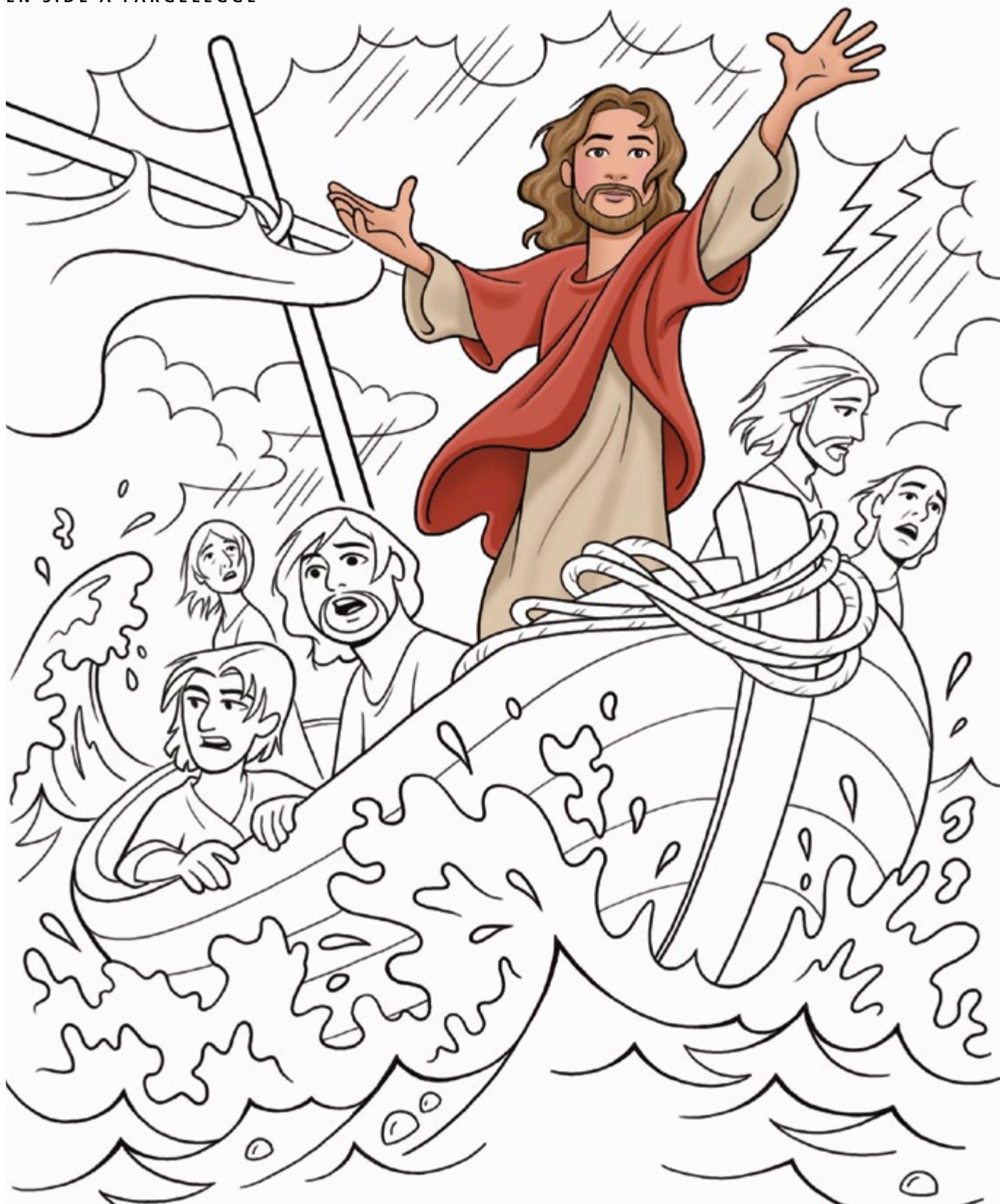
Disiplene så etter Jesus. De fant ham sovende.
 “Redd oss!” ropte de.
 “Hvorfor er dere så redde?” spurte Jesus.



Jesus reiste seg og befalte stormen å roe seg. Disiplene så på mens bølgene sluttet slå og vinden sluttet å blåse. Uværet var over, akkurat slik Jesus hadde befalt.



Noen ganger blir vi redde når det skjer noe skremmende. Men Jesus er nær. Å tenke på ham kan hjelpe oss å føle oss trygge og rolige. ■



Jesus stiller stormen

“Så reiste [Jesus] seg og truet vindene og sjøen, og det ble blikkstilte” (Matteus 8:26).

DET LENGSTE NADVERDSMØTET

Av Okon Edet Effiong

Jeg elsker å lese Kirkens bøker. Og fordi disse bøkene ikke er lett tilgjengelige i Nigeria, låner jeg dem av en venn. Fordi jeg ønsker å levere bøkene tilbake til min venn etter noen dager, har jeg dem alltid med meg og bruker ledige stunder til å lese.

En søndag hadde jeg en lånt bok med meg til nadverdsmøtet i menigheten som jeg er tildelt som høyrådsmedlem. Jeg leste i boken mens jeg ventet for å gi biskopen en melding fra stavspresidentskapet. Da biskopen kom, ba han meg om å snakke med sin førsterådgiver siden han trengte å hilse på noen besøkende. Da jeg hadde gitt beskjeden til førsterådgiveren, satte jeg meg på forhøyningen.

Men jeg hadde ikke før satt meg ned, før jeg oppdaget at min venns bok var blitt borte. Omtrent fem minutter før møtet skulle begynne – og den presiderende autoritet satt på forhøyningen – syntes jeg ikke at jeg kunne gå. Jeg følte meg syk ved tanken på å skuffe min venn, og slik startet min ildprøve under det lengste nadverdsmøtet jeg noen sinne har vært på.

Jeg håpet at tiden ville gå fort, men hvert punkt på dagsordenen tok noe som virket som et helt liv. Jeg var rastløs og ba stille om at Gud ville bevare boken. Talene var egentlig



Nadverdsmøtet varer vanligvis i 70 minutter. Men en søndag syntes det å vare for alltid.

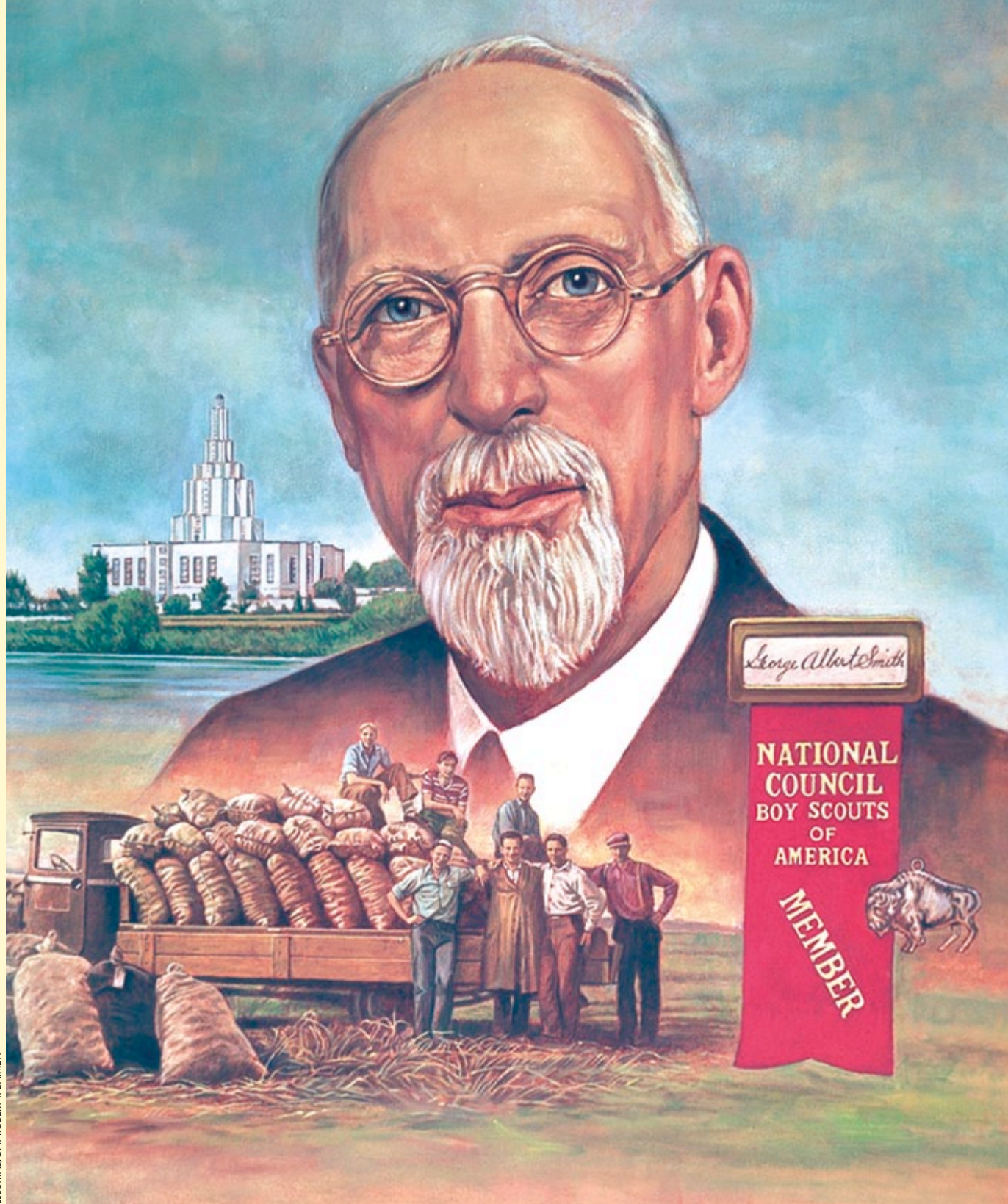
ikke lange, men jeg var fylt av en urimelig angst. Fem minutter før møtet var slutt, holdt jeg ikke ut lenger. Jeg sendte en lapp til førsterådgiveren og spurte om jeg hadde lagt fra meg boken hos ham. Jeg ønsket at han skulle nikke ja. I stedet ristet han på hodet.

Jeg lukket ikke øynene under avslutningsbønnen, men så nøye på de to gjenværende stedene hvor jeg trodde boken kunne være. I mellomtiden bestemte jeg meg for at hvis det ble nødvendig, ville jeg gå til Søndagsskoleklassene og kunngjøre at jeg hadde mistet en bok.

Men overraskende nok, da nadverdsmøtet ble avsluttet, hadde mine følelser endret seg radikalt, og jeg var ikke bekymret for boken. Den hellige ånd viste meg – i noen få korte øyeblikk med åndelig opplysning – at mine bekymringer var feilplassert. Jeg lærte at det som *virkelig* betydde noe, var hvorvidt jeg ville beskytte det som Gud hadde lagt i min varetekt. Straks regnet jeg opp i mitt sinn det jeg kunne huske Gud hadde betrodd meg: min sjel, min familie, dem jeg er hjemmelærer for, dem jeg skulle dele evangeliet med, menighetens medlemmer som jeg betjener, mine avdøde forfedre som trenger tempelarbeid osv.

Jeg fant boken etter det som ble en viktig selvransakelse. Men på slutten av det lengste nadverdsmøtet fant jeg også områder i mitt liv som trengte forbedring. Og jeg forpliktet meg til å arbeide på det som min himmelske Fader ønsker og prioriterer. ■

Forfatteren bor i Lagos, Nigeria.



GEORGE ALBERT SMITH

George Albert Smith var 21 da han første gang ble kalt til å arbeide med de unge mennene i Kirken. Han ble involvert i **speiderarbeidet i Amerika**, som hedret ham for hans tjeneste. Mens han var apostel, var George Albert Smith også leder i en rekke nasjonale og internasjonale organisasjoner for bønder. Innvier **Idaho Falls Idaho tempel**.



I sin artikkel, "Guds rettferdighet og barmhjertighet", bruker eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum det å så tistler som en metafor på å bli fanget i synd. "Vi sår en liten tistel, og vi får en mengde tistler – år etter år, store busker og grener. Vi blir aldri kvitt dem med mindre vi graver dem opp." Du kan lese hans råd om hvordan vi kan omvende oss og forvente barmhjertighet, på side 20.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE